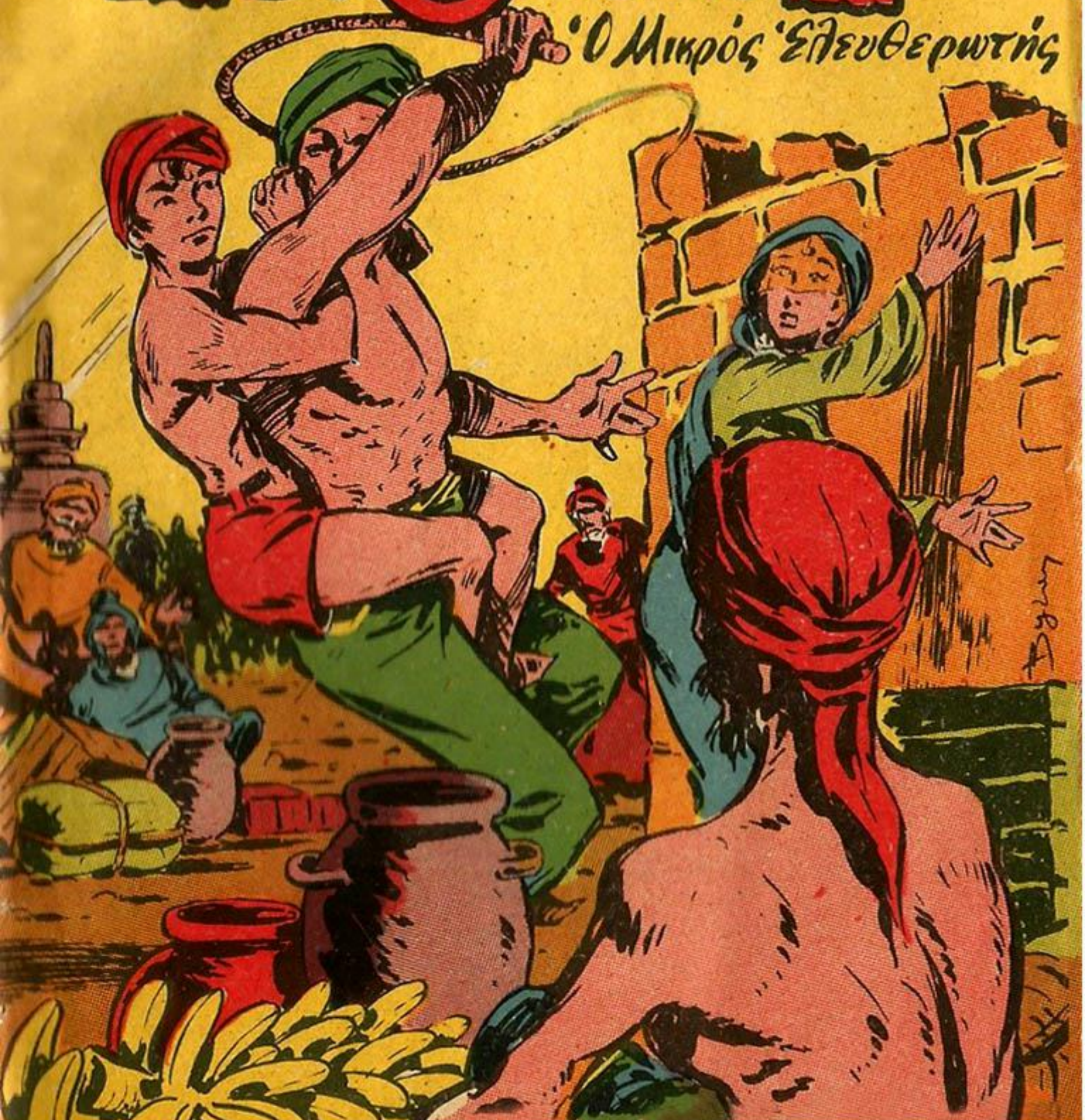

ΤΑΣΚΟΡ

1

Ο Μικρός Έλευθερωτής

Λεβέρης

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ άνθρωποι, που βαδίζουν με προφυλάξεις αυτή τη νυχτερινή ώρα στον έρημο δρόμο της παλιάς συνοικίας του Δελχί, δεν μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους. Ο ένας, ο Δημήτρης Σάρτας, το θρυλικό Έλληνόπουλο που είναι γνωστό ανάμεσα στους Ίνδους με το όνομα Ταγκόρ και που με την παλληκαριά του και τα κατορθώματά του έφτασε αργότερα να γίνη ο ξακουστός μαχαραγιάς του Κασμίρ, είναι ένα γεροδεμένο παλληκάρι δεκάξη πάνω - κάτω χρόνων, με μελαχροινό, ψημένο από τους ήλιους των τροπικών πρόσωπο κι' έξυπνα μάτια. Φοράει ένα κοντό, άσπρο

παντελονάκι κι' ένα όμοιο-χρωμο ίνδικό σαρίκι στο κεφάλι, που υπογραμμίζει πιο πολύ την αρρενωπή του όμορφιά. Το υπόλοιπο κορμί του είναι γυμνό, ψημένο κι' αυτό απ' τον ήλιο, με μυώνες που δείχνουν άνθρωπο γυμνασμένο και χειροδύναμο. Ο Ταγκόρ έχει κατατομή τέλεια ελληνική κι' ή όμορφιά του έρχεται σε μια χτυπητή αντίθεσι με την άσκημιά εκείνου που τον συνοδεύει.

Ο σύντροφός του σ' αυτή τη νυχτερινή πορεία, που γίνεται με τόσες προφυλάξεις, είναι ένας άντρας με κανελλί πρόσωπο, ένας θεόρατος γίγαντας, που ξεπερνάει τα δυο μέτρα σε ύψος και φοράει χαλκάδες στ' αψυτιά. Έχει παχειά χείλη κι' είναι κάπως πιο

σκούρος από έναν γνήσιο 'Ινδὸ καὶ κάπως περισσότερο ανοιχτόχρωμος από έναν γνήσιο ἀράπη. Φοράει σαρίκι καὶ μιὰ κοντὴ κελεμπία, ποὺ τοῦ φτάνει ὡς τὰ γόνατα. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο, τὸ 'Ελληνόπουλο φαίνεται σὰν μωρό!

Κι' ὡστόσο —περίεργο— τὸ παιδί εἶναι ποὺ διατάζει κι' αὐτὸς ἐδῶ ὁ γίγαντας ὑπακούει καὶ τὸν κυττάζει στὰ μάτια, σὰν ἓνα πιστὸ ρωμαλέο σκυλί, ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ κατασπαράξῃ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ ν' ἀγγίξῃ τὸν ἀφέντη του.

— Εἴμαστε μακριὰ ἀκόμα, Ταγκόρ; ρωτᾷ ὁ ἄντρας.

— Μὴ βιάζεσαι, Μαλαμπάρ!, τὸν μαλώνει τὸ παιδί. Σὲ λίγο φτάνουμε. Καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ, ὅπως καταλαβαίνεις, πλούσιο τραπέζι.

— Μπορῶ νὰ φάω ἓναν ὀλάκερο ἐλέφαντα στὴ σούβλα Ταγκόρ!, λέει ὁ Μαλαμπάρ καὶ γλείφεται. Δὲν ἔρριξα τίποτα στὸ στομάχι μου ἀπ' τὸ μεσημέρι καὶ ἀρχίζω νὰ ζαλίζουμαι.

Ἐτοιμάζεται καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα νὰ πῆ, μὰ τὸ παιδί τοῦ τραβάει ἀπότομα τὸ χέρι καὶ σταματᾷ. Τρυπώνουν στὴν κώχη μιᾶς πόρτας καὶ στέκουν ἀμίλητοι. Μιὰ περίπολος ἀπὸ 'Ινδοὺς στρατιῶτες, μὲ ἐπικεφαλῆς ἓνα "Αγγλο ἀξιωματικό, ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀπέναντι γωνιά. Τὰ βαρεῖα βήματα τῶν ἀνδρῶν ταραάζουν τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Ἡ περίπολος περνᾷ

δυὸ μέτρα μόλις ἀπὸ μπροστά τους, μὰ, καθὼς εἶναι κρυμμένοι στὴ σκιά, δὲν τοὺς βλέπουν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, οἱ στρατιῶτες χάνονται στὸ βάθος τοῦ δρόμου κι' ὁ Ταγκόρ μὲ τὸν Μαλαμπάρ ἀφίνουν τὴν κρυψῶνα τους.

— Ἀγριέψανε οἱ Ἑγγέζοι τελευταῖα, λέει ὁ ἄντρας. Μὰ δὲν θὰ καταφέρουν νὰ σὲ πιάσουνε...

— Ἄς τὸ ἐλπίσουμε!, ἄναστενάζει τὸ παιδί. Εἶμαι σίγουρος πὼς ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας...

Ἀρχίζουν πάλι νὰ βαδίζουν κι' ἀπὸ μακριὰ βλέπουν τώρα τὸ παλιὸ φρούριο τοῦ Σέρ - Σάχ. Τὸ φεγγάρι λούζει μὲ τὸ ἀσῆμι του τὰ μισογκρεμισμένα τείχη καὶ τὴ μεγάλη μαρμάρινη πύλη.

— Ζυγώνουμε, λέει τὸ 'Ελληνόπουλο.

Μπαίνουν σὲ μιὰ πάροδο. Ἐδῶ, σὲ κάποιο παλιὸ σπίτι, τοὺς περιμένει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ μαχαραγιᾶ Νιρούκτα. Ὁ Ταγκόρ πῆρε, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, τὸ βιαστικὸ μῆνυμα ποὺ τοῦ ὠρίζε μιὰ συνάντησι γιὰ τὰ μεσάνυχτα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ τώρα ἔρχεται νὰ τὸν ἀνταμώσῃ. Ἡ μικρὴ ξύλινη πόρτα εἶναι μισάνοιχτη. Ὅμως, μέσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ κλειστοῦ παράθυρου, διακρίνεται φῶς.

Πρῶτος περνᾷ τὸ κατώφλι ὁ Ταγκόρ κι' ἀκολουθεῖ ὁ Μαλαμπάρ. Μπαίνουν σὲ μιὰ σκοτεινὴ στενόμακρη αὐλὴ μ' ἓναν ἐγκαταλελειμμένο μικρὸ κηπάκο καὶ τὸ 'Ελληνόπουλο

χτυπάει συνθηματικὰ πέντε φορές στην πόρτα τοῦ δωματίου, ἀπὸ ὅπου διακρίνεται τὸ φῶς. Καιμιὰ ἀπάντησι.

— Περίεργο!, ψιθυρίζει.

Ξαναχτυπάει, ἀλλὰ οὔτε τώρα παίρνει ἀπάντησι. Γυρίζει τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ σπρώχνει. Εἶναι κι' αὐτὴ ξεκλείδωτη. Μπαίνει στὴν κἀμαρὴ κάπως ἀνήσυχος καὶ μονομιᾶς σταματᾷ σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. Ἕνας ἄνθρωπος εἶναι πεσμένος ἀνάσκελα στὸ πάτωμα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα.

— ὦ! ὦ!, ξεφωνίζει μὲ τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ ὁ Μαλαιμπάρ καθὼς ἀναγκάζεται νὰ σκύψη γιὰ νὰ περάσῃ τὴν πόρτα ποὺ δὲν χωράει τὸ μπόϊ του. Ἐδῶ ἔγινε μακελλεῖό! Πάλι νηστικὸς θὰ μείνω! Τὸν σφάξανε!

Τὸ δωμάτιο εἶναι ἀναστατωμένο. Μερικὲς καρέκλες εἶναι ἀναποδογυρισμένες, δυὸ τρία βάζα ἀπὸ πορσελάνη ἔχουν γίνῃ κομμάτια. Μονάχα μιὰ λάμπα πετρελαίου ρίχνει τὸ χλωμὸ τῆς φῶς ἀκουμπισμένη σ' ἓνα τραπέζι, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνιά. Εἶναι φανερὸ πῶς, πρὶν ἀπ' τὸ φόνο, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ μαχαραγιᾶ πάλαιψε μὲ τοὺς δολοφόνους του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει κοντὰ του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Κι' ἄλλοτε συναντήθηκε μαζί του καὶ πήρε σημαντικὰ μηνύματα ἀπὸ τὸν Νιρούκτα.

— Ράκσα, τοῦ ψιθυρίζει χαμηλόφωνα. Ράκσα! Μ' ἀκούς;

Ἐκεῖνος προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Ἀναπνέει ἀκόμα, ἀλλὰ εἶναι σίγουρο πῶς δὲν θ' ἀντέξῃ πολὺ. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ δυσκολία. Ἐχει χάσει πολὺ αἷμα... Ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὶς δυνάμεις του, ποὺ χάνονται σιγὰ - σιγὰ.

— Πές μου τί σοῦ συνέβη, Ράκσα!, λέει μὲ ἀγωνία τὸ παιδί. Ποιοί σὲ χτύπησαν;

Τὰ χεῖλη τοῦ ἐτοιμοθάνατου κινουῦνται ἀργά. Ὁ Ταγκὸρ στηλώνει τ' αὐτιά του.

— Ποιοί; ξαναρωτᾷ.

— Οἱ Τέγκ!, ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγεται ἐκεῖνος.

Μιὰ δυνατὴ φρικίασι διαπερνᾷ τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ. Οἱ Τέγκ λοιπὸν μίπλέχτηκαν σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίᾳ; Τώρα τὰ προάγματα μπερδεύονται περισσότερο. Οἱ Τέγκ, ποὺ λατρεύουν τὴν αἰμοβόρα Κάλι, δὲν σταματοῦν μπροστὰ σὲ τίποτα!

— Σαχήμπ!, ψιθυρίζει ὁ μελλοθάνατος. Σαχήμπ! (Κύριε!...).

— Λέγε, Ράκσα. Σὲ ἀκούω!

Καὶ σκύβει πιὸ κοντὰ του.

— Σαχήμπ! Ἡ Ζανγκάρ. Ἡ Ζανγκάρ εἶναι στὰ χεῖρια τῶν Τέγκ! Ὁ ἀφέντης μου μ' ἔστειλε νὰ σὲ εἰδοποιήσω. Μα δὲν πρόφτασα...

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζανγκάρ; ρωτᾷ μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Είναι... Είναι...

— Κάνε κουράγιο, Ράκσα!, παρακαλεί ο Ταγκόρ. Πού βρίσκεται η Ζανγκάρ;

— Στο σταυροδρόμι. Στο σταυροδρόμι τού...

Τὰ χείλη, που άνοιγόκλειναν με δυσκολία, σταματούν. Δέν σαλεύουν πιά. Τὰ μάτια στηλώνονται σε μιὰ γωνιά του ταβανιού και γίνονται γυάλινα. 'Ο Ταγκόρ πιάνει τὸ σφυγμό του. 'Η καρδιά δέν αϊκούγεται. "Εσβυσε...

— Πέθανε! Δέν τὸν βλέπεις, Ταγκόρ; λέει ὁ Μαλαμπάρ που σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ παρακολουθοῦσε ἀμίλητος τὴν ἀγωνία του ἀπεσταλμένου τῶ μαχαραγιᾶ. Σ τ ο ιχηματίζω πῶς οἱ φίλοι που τὸν σκότω-

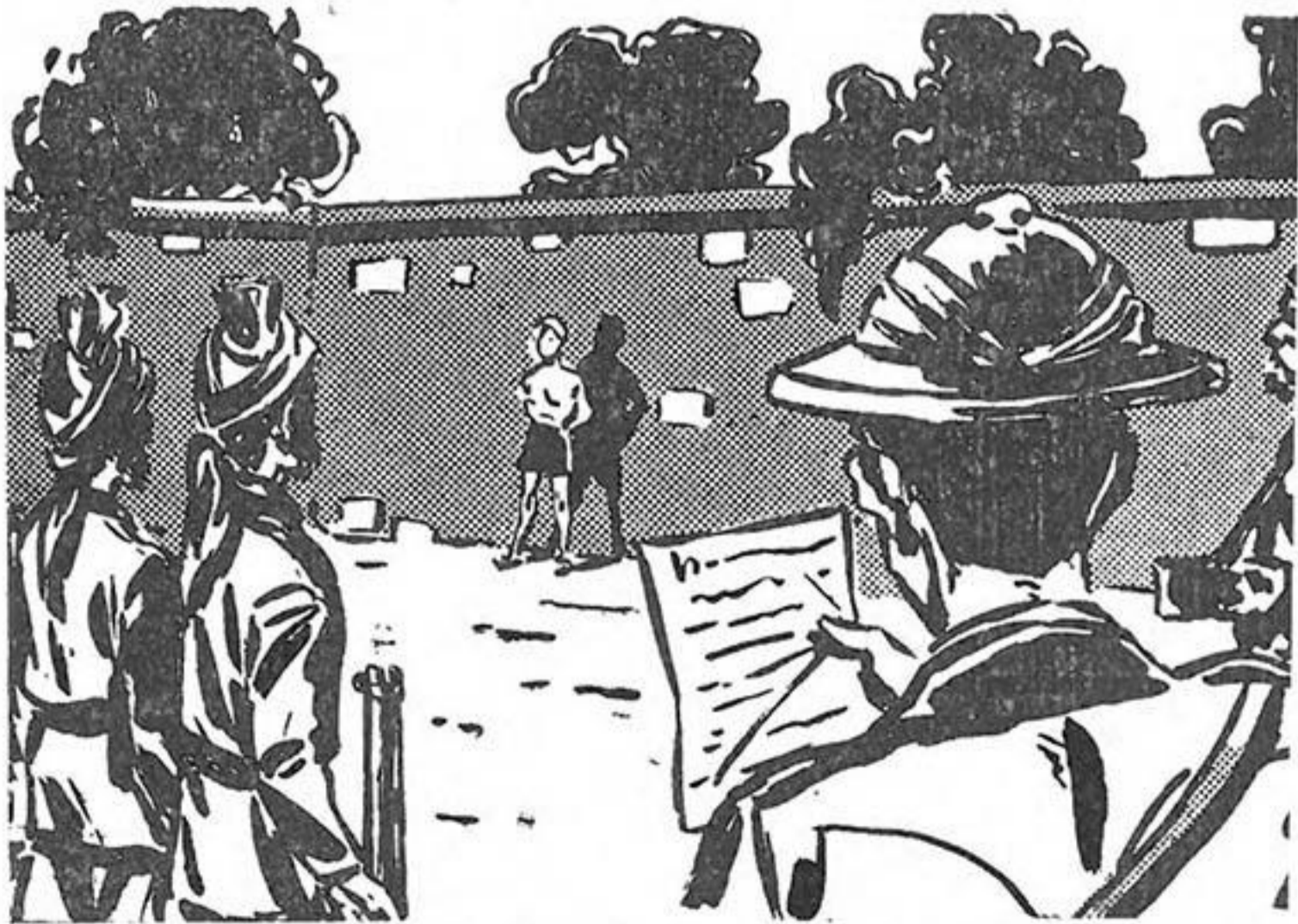
σαν δέν είναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ.

— Είναι οἱ Τέγκ!, λέει σοβαρὰ τὸ 'Ελληνόπουλο. Καταλαβαίνεις τί θὰ πῆ αὐτό, Μαλαμπάρ;

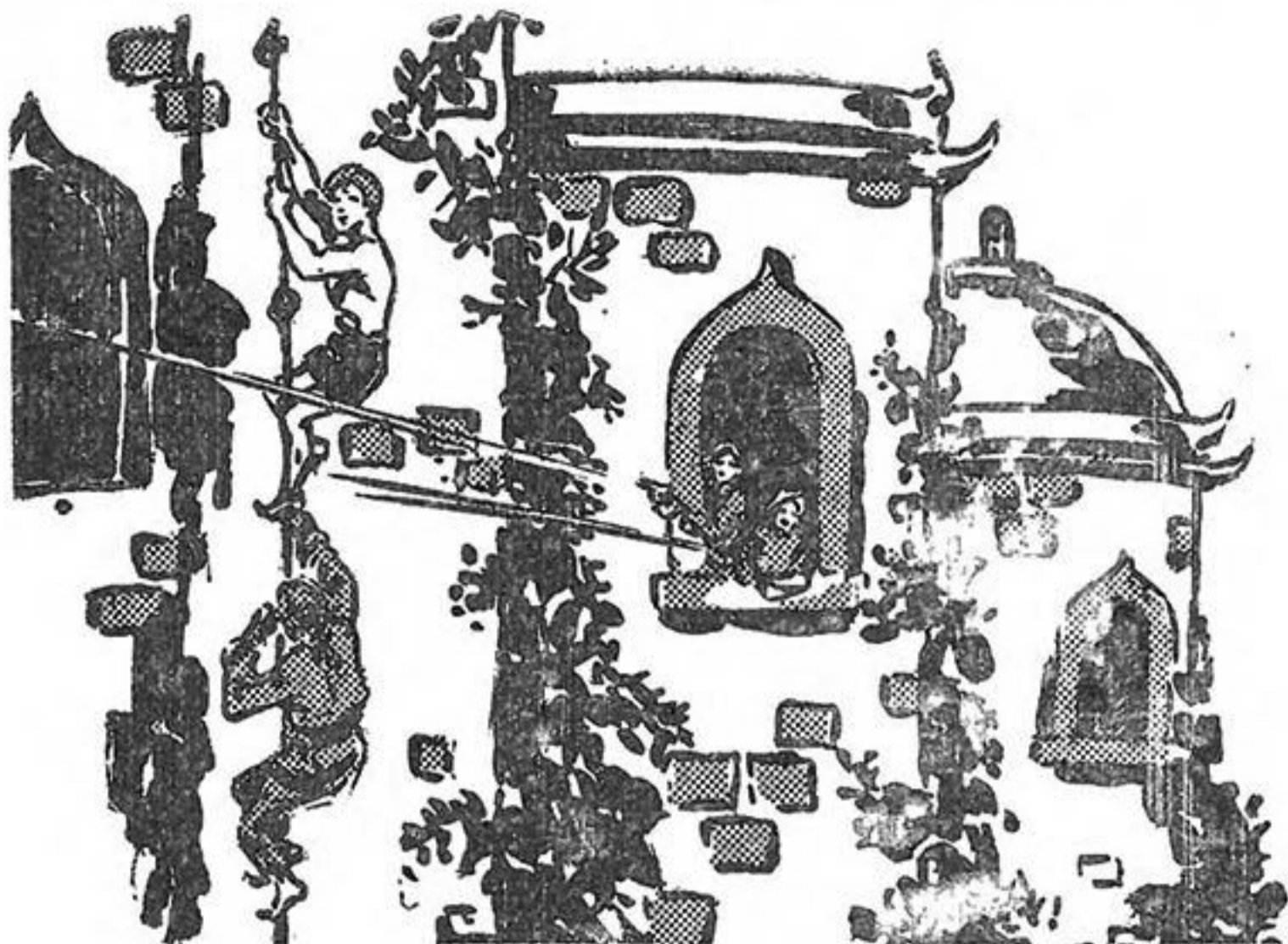
— "Όταν ἔρθη ἡ ὥρα, θὰ τοὺς περιποιηθοῦμε κι' αὐτοὺς ὅπως τοὺς ταιριάζει!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως...

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

☞ ΑΦΝΙΚΑ σκύβει καὶ μ' ἓνα ἀπότομο σπρώξιμο ρίχνει στὸ πάτωμα τὸ παιδί. Κάποιος ἄνοιξε ἀπ' ἔξω ἀθόρυβα τὸ παράθυρο, που βλέπει στὸ δρόμο, καὶ σχε-

Σε δύο λεπτά, τὸ 'Ελληνόπουλο θὰ είναι νεκρό!

Σφαίρες αρχίζουν να σφυρίζουν γύρω τους.

δόν άμέσως τὰ κλειστὰ τζά-
μια σπάζουν με πάταγο. Τὴν
ἴδια στιγμή κάτι βαρὺ πέφτει
ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Τα-
γκόρ.

— Μιὰ χειροβομβίδα!, ξε-
φωνίζει ὁ Μαλαμπάρ. Φυλά-
ξου!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως μπο-
ρεῖ νὰ ζυγιάση πιὸ γρήγορα
τὴν κρίσιμη θέσι τους. Τὸ
μυαλό του δουλεύει πολὺ πιὸ
γοργὰ ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ γί-
γαντα. Μὲ σβέλτες κινήσεις
ἀρπάζει στὴ φούχτα του τὴ
μεταλλικὴ σφαίρα, ποὺ ἀπὸ
δευτερόλεπτο σὲ δευτερόλεπτο
μπορεῖ νὰ ἐκραγῇ καὶ νὰ τὸν
κάνη χίλια κομμάτια. Σαλτά-
ρει πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὴν
τινάζει με δύναμι ἔξω, στὸ

δρόμο. Μιὰ δυνατὴ ἔκρηξι καὶ
μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι ἐπα-
κολουθοῦν. Λίγο ἀκόμα, μισὸ
δευτερόλεπτο, καὶ ὅλα θὰ ἦ-
ταν χαμένα! Εὐτυχῶς ποὺ
πρόφτασε...

— Μὰ τὸν Ἴντρα!, γρυλ-
λίζει ὁ Μαλαμπάρ καθὼς ση-
κώνεται, ἡ νύχτα αὐτὴ ἀρχι-
σε πολὺ ἄσκημα! Καιρὸς νὰ
τοῦ δίνουμε, πρὶν φτάσουνε
οἱ περιπολίες με τοὺς Ἑγγλέ-
ζους.

Ὁ Ταγκόρ δὲ μιλάει. Βγαί-
νουν στὸ δρόμο με προφυλά-
ξεις. Τρεῖς σκιῶς σαλεύουν
στὸ γῶμα. Κάποιε βογγητὸ
ἀκούγεται. Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ
ἔρριξαν τὴ χειροβομβίδα καὶ
παραμόνευαν ἔξω ἀπ' τὸ πα-
ράθυρο. Τώρα εἶναι βαρεια

πληγωμένοι και σέρνονται σαν φίδια με την κοιλιά στο χώμα.

— Χό! Χό!, γελάει ο Μαλαμπάρ. Αντί να την πάθουμε εμείς, την πάθανε αυτοί! Την πάθανε σαν αγράμματοι! Χό! Χό!

Το Έλληνόπουλο και πάλι δέ μιλάει. Σκύβει πάνω από τους τρεις πληγωμένους. Είναι εντελώς άγνωστα μούτρα. Για πρώτη φορά τους βλέπει. Οί δυο είναι πολύ βαρειά χτυπημένοι. Δεν πρόκειται να ζήσουν. Ο ένας όμως, που δοκιμάζει καθώς βλέπει το παιδί να σηκωθεί, δεν φαίνεται να έχει πάθει σοβαρά πράγματα. Μικρογρατζουνιές. Ξαπλώθηκε στο δρόμο ζαλισμένος από τον φόβο περισσότερο παρά απ' τα τραύματά.

— Μαλαμπάρ!, φωνάζει ο Ταγκόρ.

Ο γίγαντας τρέχει κοντά του:

— Αυτός μάς χρειάζεται ζωντανός, Μαλαμπάρ, του λέει. Μπορεί να ξέρη ενδιαφέροντα πράγματα...

— Κατάλαβα, αποκρίνεται εκείνος και τα μεγάλα μάτια του αστράφτουν από ευχαρίστησι. Θα τον πάρουμε παρρέα...

— Ναί, Μαλαμπάρ. Θα τον πάρουμε μαζί μας.

Ο γίγαντας σκύβει, απλώνει τη χερούκλα του και ανασηκώνει σαν πούπουλο τον άγνωστο. Εκείνος όμως έχει αντιρρήσεις. Ζητάει να ξεφύγη και προσπαθεί να φουχτιάσει τη λαβή ενός πι-

στολιού, που έχει στη μέση του.

— Είσαι και ζόρικός, βλέπω!, γκρινιάζει ο Μαλαμπάρ και με το ελεύθερο χέρι του το κατεβάζει για γερή καταπακιά. Νά, για να γίνης φρόνιμο παιδί!

— Μας χρειάζεται ζωντανός!, τον μαλώνει το Έλληνόπουλο.

— Μή φοβάσαι!, αποκρίνεται ο γίγαντας. Δεν τον χτύπησα. Τον χάριδεψα μονάχα. Τώρα θα πάψη να κουνιέται. Άλλά σε λίγο θα ζωντανέψη πάλι.

Καί, καθώς μιλάει, του παίρνει το πιστόλι, το κρύβει κάτω από την κελεμπία του και τον φορτώνεται σαν άδειο σακκί στους ώμους του. Την ίδια στιγμή, ακούγονται ποδοβολητά. Είναι οί στρατιώτες κάποιας περιπόλου, που άκουσαν την έκρηξι και τρέχουν προς το μέρος τους...

— Έρχονται!, λέει ο Ταγκόρ. Έμπρός, δρόμο!

Με βιαστικό βήμα βγαίνουν από την πάροδο, παίρνουν ένα στενό δρομάκο που φέρνει στο παλιό Δελχί (*) και άρ-

(*) Το Δελχί είναι ή σημερινή πρωτεύουσα τών 'Ινδιών. Στη μεγάλη πεδιάδα, που έκτείνεται σήμερα το Δελχί, έχουν χτιστή κατά περιόδους, από το 3000 πρò Χριστού μέχρι το 1600 μετά Χριστόν, 13 μεγάλες πόλεις, που άκμάσανε και παρακμάσανε. Γι' αυτό ή μεγάλη πεδιάδα που περιβάλλει τη σημερινή πρωτεύουσα είναι γεμάτη ερείπια, πύργους, μισογκρεμισμένα ανάκτορα, υπόγειες στοές, λείψανα πόλεων, ναούς, κατακόμβες, τείχη κλπ. Το σημερινό Δελχί χτίστηκε πριν

χίζουν να τρέχουν. "Ομως απόψε, καλὰ τὸ εἶπε ὁ Μαλαμπάρ, δὲν ἔχουν τύχη. Ἡ νύχτα ἔχει ἀρχίσει ἄσκημα. Καθὼς τρέχουν, μιὰ ἄλλη περίπολος ξεφυτρώνει μπροστά τους. Πηγαίνουν κι' αὐτὴ τροχάδην στὸ σημεῖο ποὺ ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ ἔκρηξι. Ὁ ἐπικεφαλῆς Ἑγγλέζος ἀξιωματικός, ποὺ βλέπει τὸ παιδί καὶ τὸν γίγαντα, μ' ἓνα ἄνθρωπο ποὺ φαίνεται νεκρὸς φορτωμένον στοὺς ὤμους του, ξαφνιάζεται καὶ φουχτιάζει τὸ περίστροφό του.

— "Αλτ!, οὐρλιάζει. Ἀπάνω τὰ χέρια!

Τὸ Ἑλληνόπουλο κι' ὁ Σαλαμπάρ σταματοῦν. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἑγγλέζος μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φαναρίου καὶ ἓνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς πέφτει στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ γίγαντα.

Τὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ στρογγυλεύουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι κι' εἶναι σὰ νὰ μὴ πιστεύη σὲ κείνο ποὺ βλέπει μπροστά του. Ὑστερα συνέρχεται.

— Παιδιά!, φωνάζει στοὺς πέντε στρατιῶτες του. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ πιτσιρικός ποὺ βλέπετε, εἶναι ὁ Ταγκόρ! Ἀπόψε κάναμε τὴν τύχη μας. Τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παλιόπαιδοῦ ἔχει ἐπικηρυχτῆ γιὰ ἔξι χι-

300 χρόνια ἀπὸ τὸν Μεγάλον Μογγόλον Σάχ-Τσεχάν. Τὸ ἐπίσημο ὄνομα τῆς πρωτεύουσας εἶναι Σάχ-Τσεχάν-Κούλ ποὺ σημαίνει: «Ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ κόμου».

λιάδες ρούπιες (*). Ἀπάνω του! Πιάστε τον!

Ο ΕΓΓΛΕΖΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ βλέπει τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ζυγώνουν καὶ καταλαβαίνει πῶς εἶναι χαμένος ἂν πέσῃ στὰ χέρια τους. Τὸ βλέμμα του, κοφτερὸ σὰν ἀτσάλι, κυττάζει γύρω. Νὰ γυρίσῃ πίσω εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ν' ἀποφασίσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ. Θὰ πέσῃ ἀπάνω στὴν ἄλλη περίπολο, ποὺ θάχῃ φτάσει κιόλας στὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται τὸ πτώμα τοῦ Ράκσα. Ἐδῶ πάλι, αὐτοὶ οἱ ἔξι ὀπλισμένοι ἄντρες, φαίνονται ἀποφασισμένοι νὰ πυροβολήσουν, ἂν δοκιμάσῃ νὰ κινηθῇ. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν Μαλαμπάρ, ποὺ στέκει μερικὰ βήματα πιὸ ἐκεῖ. Ὁ γίγαντας, μὲ τὸν λιποθυμισμένον συμμορίτη στὸν ὦμο, ἔχει σφίξει τὰ δόντια καὶ κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν ἓνα ἄγριο ζῶον ποὺ ἔχει πέσει σὲ δόκανο.

— Μαλαμπάρ!, ψιθυρίζει τὸ παιδί. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ μᾶς πιάσουν!

Ὁ γίγαντας βγάζει ἓνα βρυχηθμὸ θυμωμένου ἐλέφαντα.

— "Οχι, βέβαια!, λέει. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ σὲ βλέπω χωρὶς κεφάλι!

— Εἶπα, ἀπάνω τὰ χέρια!, διατάζει πάλι ὁ ἀξιωματικός

(*) Ἡ ρούπια εἶναι Ἰνδικὸ νόμισμα ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ $\frac{3}{4}$ τῆς ἀγγλικῆς λίρας.

πού βρίσκεται τώρα πολύ κοντά στο ήρωϊκό 'Ελληνόπουλο. Παραδόσου, Ταγκόρ! Δέ μπορείς πια να ξεφύγεις!

— Αυτό δέν τὸ ξέρεις, 'Εγγλέζε!, μουγγρίζει τὸ παιδί με σφιχτὰ δόντια καὶ καθὼς μιλάει σαλτάρει ἀπάνω του σὰν λιοντάρι.

Τὸ λαστιχένιο κορμί του τυλίγεται στὸ κορμί τοῦ ἀξιωματικοῦ σὰν φίδι. Τὰ γυμνασμένα πόδια του σφίγγουν σὰν μιὰ σιδερένια τανάλια τὸ στήθος του καὶ τοῦ κάνουν δύσκολη τὴν ἀνάσα. Ταυτόχρονα τὰ χέρια του δουλεύουν γοργὰ καί, πρὶν προφτάσῃ ἐκεῖνος νὰ συνέλθῃ, τὸ πιστόλι του βρίσκεται στὴ φούχτα τοῦ παιδιοῦ.

— Στὸ εἶπα, 'Εγγλέζε! 'Ο

Ταγκόρ δέν πιάνεται εὐκόλα!

Αὐτός, προσπαθώντας ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ τούτη περίπτωσι, βλαστημάει καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα. Μὰ τὸ ήρωϊκὸ 'Ελληνόπουλο ξέρει μερικὲς λαβές, πού παραλύουν καὶ τὸν πιὸ χειροδύναμο ἄντρα. Τὸν κρατᾷ γιὰ μισὸ λεπτὸ ἀκίνητο κι' ὕστερα, μονομιᾶς, βάζει σὲ κίνησι ὅλους τοὺς γυμνασμένους μυῶνες του καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ πάρῃ μιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του, ἔτσι πού νὰ σταθῇ σὰν ἀσπίδα μπροστά του, ἀνάμεσα σ' αὐτόν καὶ τοὺς στρατιῶτες. Τὸ πιστόλι, πού κρατᾷ τώρα στὰ χέρια του ὁ Ταγκόρ ἔχει καρφωθῆ στὴ ράχη του 'Εγγλέζου, πού ἔχει γίνει χλωμὸς σὰν κερί

'Ο Ταγκόρ ἀρπάζει τὴν Ζανγκάρ κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ!

Τὸ κεφάλι τῆς κόμπρας πλησιάζει στὸ πρόσωπό του!

Οἱ στρατιῶτες, πού εἶναι ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν, καθὼς βλέπουν τὸ παιδί νὰ ταμπουρώνεται γύρω ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό τους, σταματοῦν σὰν νὰ τοὺς χτύπησε ἀστροπελέκι.

— “Ἄν ρίξετε, φωνάζει ὁ Ταγκόρ, ἐκεῖνος πού θὰ πέση πρῶτα νεκρὸς ἀπὸ τὶς σφαῖρες σας, δὲν θὰ εἶμαι ἐγώ! Πρῶτα θὰ σκοτώσετε τὸν ἀποσπασματάρχη σας! Πετάξτε τὰ ὄπλα καὶ δρόμο!

Ὅμως ἐκεῖνοι δὲν ἀκοῦνε. Συνέρχονται σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξι καὶ σκορπίζουν στὶς ἄκρες τοῦ δρόμου, προσπαθώντας νὰ σημαδέψουν ἀπ’ τὰ πλάγια τὸ τολμηρὸ παιδί. Τότε πέφτει σὰ σίφουνας στὴ μέση ὁ Μα-

λαμπάρ. Πετᾶει τὸ λιποθυμισμένο συμμορίτη στὸ χῶμα καὶ βάζει σὲ κίνησι τὶς γροθιές του. Ἀφίνει ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ καὶ μὲ τὴν πρώτη γροθιά τινάζει δέκα μέτρα πίσω ἓναν στρατιώτη πού τὸν ζυγώνει. Σαλτάρει ἔπειτα ἀπάνω του, τὸν ἀρπάζει μὲ τὶς χεροῦκλες του καὶ τὸν πετᾶει ἀπάνω στοὺς δυὸ ἄλλους, πού ἐτοιμάζονται νὰ πυροβολήσουν. Σχεδὸν ἀμέσως, τινάζοντας πρὸς τ’ ἀριστερὰ τὸ τεράστιο κορμί του, πιάνει ἀπὸ τὸ σβέρκο τοὺς δυὸ τελευταίους, πού δείχνουν νὰ τὰ ἔχουν νάσει μ’ αὐτὴ τὴ θυελλώδη ἐπίθεσι, ἓναν μὲ κάθε χέρι, καὶ, σπρώχνοντας τὸν ἓναν ἀπάνω στὸν ἄλλον, κάνει τὰ κρανία τοὺς νάρθουν σὲ μιὰ

δυνατή σύγκρουσι. Ἀκούγεται ἓνα βογγητὸ καὶ τὰ δυο κορμιὰ σώριάζονται στὸ ἔδαφος πλάϊ·στους ἄλλους, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σαλέψουν.

— Ἐν τάξει, Ταγκόρ!, γρυλλίζει ὁ Μαλαμπάρ. Τοὺς κανονίσαμε! Τὸν Ἐγγλέζο τί θὰ τὸν κάνης;

— Πάρε τὸν λιποθυμισμένον συμμορίτη πάλι στὸν ὦμο σου, Μαλαμπάρ!, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Προχώρησε κι ἔφτασα!

Ὁ γίγαντας κάνει αὐτὸ ποὺ τοῦ λένε καὶ ὁ Ταγκόρ περνάει τὸ πιστόλι ποὺ κρατάει στὴ ζώνη τοῦ παντελονιοῦ του κι ὕστερα σπρώχνει ἀπότομα πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸν ἀξιωματικό.

— Καὶ τώρα οἱ δυὸ μας!, τοῦ λέει χαμογελώντας. Λυπᾶμαι ποὺ ἔχασες τὶς ἔξη χιλιάδες ρούπιες καὶ θὰ λυπήθῶ περισσότερο ποὺ θὰ σὲ στείλω μὲ στραπατσασμένα τὰ μούτρα στὴν ἀραβωνιαστικιά σου!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ἐγγλέζος, ποὺ ἔχει γυρίσει καὶ βρίσκεται φάτσα μὲ φάτσα ἀπέναντί του, τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὴ γροθιά του καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς σκύβει νὰ προφυλαχτῆ δέχεται ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο. Αἰσθάνεται τὴ γεύσι τοῦ αἵματος στὸ στόμα του καὶ μισοκλείνει τὰ μάτια ζαλισμένος. Ὅμως, μισὸ δευτερόλεπτο ἀργότερα, συνέρχεται καὶ δίνει πίσω τὸ χτύπημά. Το σαγόνι τοῦ ἀξιωματικοῦ δέχεται τὸ βάρος τῆς σιδερένιας

πυγμῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ κάνει μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Μονομιᾶς, ὁ Ταγκόρ ρίχνεται ἀπάνω του. Οἱ γροθιές του κινοῦνται μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐγγλέζου γίνεταί παράξενα μελανὸ καὶ κόκκινο.

Στηρίζεται στὸν τοίχο, ἔτοιμος νὰ σώριασθῆ.

— Τώρα εἴμαστε ἴσα κι ἴσα, λεβέντη!, τοῦ φωνάζει ὁ Ταγκόρ. Γειά σου καὶ ὄνειρα γλυκὰ γιὰ τὶς ἔξη χιλιάδες ρούπιες ποὺ ἔχασες...

Καὶ γλυστράει στὸ σκοτάδι ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι, ποὺ πῆρε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Μαλαμπάρ.

— Μὲ λένε Μάξγουελ!, φωνάζει ὁ Ἐγγλέζος. Σημείωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸ μυαλό σου, Ταγκόρ! Τὴν ἄλλη φερά ποὺ θὰ συναντηθούμε, ὅθι θὰ φύγης ζωντανὸς ἀπ' τὰ χέρια μου.

Ἀλλὰ δὲν παίρνει ἀπάντησι. Ἡ νύχτα ἔχει τυλίξει στὰ σκοῦρα τῆς κρέπια τὸ τόλμηρὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ τρέχει ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς παλιάς πολιτείας πρὸς τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ μισογκρεμισμένου πύργου τοῦ Σέρ-Σάχ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ εἶναι πηχτὸ σὰν τὴν κόλασι σ' αὐτὰ τὰ χαλάσματα. Τὸ παιδί ὅμως προχωρεῖ μὲ σταθερὸ βῆμα, γιὰτὶ ξέρει καλὰ ὅλη αὐτὴ τὴ μεγάλη πεδιάδα, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ

Νέο Δελχί. Ἡ μιά της ἄκρη συνορεύει μὲ τὴν πολυθόρυδη πρωτεύουσα, ὅπου βρίσκεται τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριο τοῦ Ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν, ἓνα εἶδος στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ποὺ παίρνει κατ' εὐθείαν ἐντολὲς ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Ἡ ἄλλη ἄκρη χάνεται μαζὶ μὲ τὰ ἐρεΐπια στὴ ζούγκλα. Τὰ θεόρατα δέντρα καὶ ἡ ἄγρια βλάστησι ἔχουν σκεπάσει ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν παλιὰ πολιτεία, ποὺ χτίστηκε τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ. ἀπὸ τὸν ξακουστὸ Μαδχάντι ποὺ μνημονεύεται στὴ Μαχαβαράτα (*).

Στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς πεδιάδας, εἶναι ὁ πύργος τοῦ Σερ - Σάχ. Καὶ ὁ Ταγκόρ, καθὼς βαδίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ζυγώνει στὴ μεγάλη μισογκρεμισμένη του πύλη, βγάζει τρεῖς κλασιάρικες κραυγὲς τσακαλιού:

— Γάου! Γάου! Γάουου!

Εἶναι τὸ σύνθημα ἀναγνώρισεως. Γιατὶ ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀκούγεται ἡ ἀπάντησι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπαντάει ὁ Μαλαμπάρ, σὰ μιὰ γέρικη κουκουβάγια. Τοῦτο σημαίνει πὼς ὅλα εἶναι ἐν τάξει καὶ πὼς τὸ Ἑλληνόπουλο μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ ἄφοβα.

Ὁ Ταγκόρ περνάει τὴν πύλη, κατευθύνεται σὲ μιὰ στοά,

(*) Ἡ Μαχαβαράτα εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔπη τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 200.000 στίχους. Περιγράφει ἡρώισμους καὶ κατορθώματα. Εἶναι κάτι ποὺ θυμίζει τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσεια τοῦ Ὀμήρου. Γράφτηκε γύρω στὰ 500 π. Χ.

ἀνεβαίνει μερικὲς πέτρινες σκάλες καὶ κάποιος ἴσκιος σαλεύει, καθὼς μπαίνει σὲ μιὰ μεγάλη κυκλικὴ κάμαρη.

— Ἐσύ, Ταγκόρ;

— Ἐν τάξει, Μαλαμπάρ...

Ἀκούγεται τὸ τρίξιμο ποὺ κάνει ἓνα σπέρτο, καθὼς τρίβεται στὸν τοῖχο, καὶ μιὰ ἀδύνατη κίτρινη φλόγα σπάζει τὸ σκοτάδι.

— Ἄναψε τὸ λύχνο, Μαλαμπάρ!, διατάζει τὸ παιδί. Θέλω νὰ δῶ καθαρὰ τὸ μούτρο τοῦ μουσαφίρη μας.

Ὁ γίγαντας ἀνάβει τὸ λύχνο καὶ ζυγώνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταγκόρ. Κάτω στὶς πλάκες εἶναι ξαπλωμένος ὁ συμμορίτης, ποὺ ἔχουν μεταφέρει ὡς ἐδῶ ὕστερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες. Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει τὸ λύχνο καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν λιποθυμισμένο ἄνθρωπο. Εἶναι ἓνας ἄντρας μὲ κοντοκομμένα μαῦρα γένεια καὶ σκληρὰ χαρακτηριστικά.

— Νὰ τὸν ξυπνήσω, Ταγκόρ; ρωτᾷει ὁ γίγαντας.

— Ξύπνησέ τον, Μαλαμπάρ! Σοῦ ξαναθυμίζω μονάχα πὼς μᾶς χρειάζεται ζωντανός. Δὲν χρειάζεται... νὰ τὸν χαϊδέψῃς καὶ πολὺ!

Ὁ σύντροφος τοῦ Ἑλληνόπουλου κουνάει τὸ κεφάλι. Σκύβει, φουχτιάζει ἀπὸ τὰ γένεια τὸν λιποθυμισμένο συμμορίτη, τὸν ἀνασηκώνει καὶ τὸν στήνει ὀρθὸ στὸν τοῖχο. Ὑστερα μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὸν...χαϊδεύει ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο. Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει τὰ μάτια. Κυττάζει

γύρω του και μέσα στο μισοσκόταδο προσπαθεί να μαντέψει που βρίσκεται. Ύστερα θυμάται και το βλέμμα του, γεμάτο λύσσα, καρφώνεται πάνω στο παιδί.

— Ο Έλληνας!, γρυλλίζει. Ο Ταγκόρ!

— Ολάκερος, καθώς βλέπεις!, χαμογελάει το Έλληνόπουλο.

— Τί θέλεις από μένα; ρωτάει.

— Που είναι η Ζανγκάρ, η κόρη του Νιρούκτα; κάνει απότομα το παιδί.

Ένα άσκημο χαμόγελο σχεδιάζεται στο πρόσωπο του συμμορίτη.

— Μά τη θεά Κάλι (*) που με προστατεύει, πολλά ζητάς! Έχω ακουστά πως άγαπάς την όμορφη μοναχοκόρη του Μαχαραγιά, μα από μένα δε θα μάθης που θα τη βρής. Οί Τέγκ δεν προδίνουν!

— Είσαι ένας Τέγκ λοιπόν; Δε γελάστηκα!

— Ναί. Είμαι ένας Τέγκ!

— Τώρα θα δούμε, αν θ' ανοίξης το στόμα σου!

Το Έλληνόπουλο γυρίζει στον γίγαντα.

(*) Η θεά Κάλι (ή Μαύρη) είναι η πρώτη από τις τρεις γυναίκες του Θεού Σίβα. Είναι η πιο αίμοδόρα θεά του Ινδικού πανθέου. Επί χιλιάδες νοόνια, έσφαζαν στα πόδια του ειδώλου της ανθρώπους. Σήμερα στην παλιά παγόδα της που υπάρχει στην Καλκούτα αντί ανθρωποθυσίες γίνονται θυσίες ζώων. Γυμνοί ως τη μέση, οί ιερείς κάνουν αυτές τις θυσίες, που επιτρέπεται να τις παρακολουθούν και οί ξένοι.

— Μαλαμπάρ, κάνε τη γλώσσα του να λυθή!

— Έν τάξει, Ταγκόρ! Έφτασα!...

Χάνεται στη σκιά κι' ακούγεται κάποιος γλυκό σφύριγμα. Ο Μαλαμπάρ σφυρίζει παράξενα. Ένας άσυνήθιστος θόρυβος φτάνει από μια σκοτεινή άκρη τής μισογκρεμισμένης αυτής κάμαρης. Κι' ύστερα ξαναφαίνεται ο γίγαντας. Κρατάει στα χέρια ένα μεγάλο φίδι με πλατύ κεφάλι.

— Μια κόμπρα!, ξεφωνίζει τρομαγμένος ο Τέγκ. Μια κόμπρα!

— Χό! Χό!, γελάει ο Μαλαμπάρ καθώς το φίδι κουλουριάζεται και ξεκουλουριάζεται στα γυμνά μπράτσα του. Έχω ακούσει πως οί Τέγκ στραγγαλίζουν τους ανθρώπους με το ρυμάλ, ένα μεταξωτό μαντήλι που έχουν πάντα γύρω από τη μέση τους. Έγώ δεν έχω ρυμάλ, μα τούτη η κόμπρα θα περιποιηθή το λαιμό σου...

Καί, καθώς μιλάει, ζυγώνει όλο και περισσότερο. Τα χάντρινα μάτια του δηλητηριώδους φιδιού καρφώνονται άπάνω στο χλωμό συμμορίτη. Δυό μεγάλα σουβλερά δόντια φαίνονται, καθώς η κόμπρα ανοίγει το στόμα της. Μέσα σ' αυτό υπάρχει το κεραυνοβόλο δηλητήριο...

— Μήπως θυμήθηκες τώρα που είναι η Ζανγκάρ; ακούγεται η φωνή του παιδιού.

Ο Τέγκ τρέμει. Το βλέμμα του καθρεφτίζει τον τρόπο, που έχει φουντώσει μέσα

του. Μὰ εἶναι πεισματάρης κι' ἔχει ἀποφασίσει νὰ μὴν ἀνοίξη τὸ στόμα του.

— Θὰ σὲ φιλήσῃ γλυκὰ - γλυκὰ στὸ λαιμὸ ἢ φιλενάδα μου, λέει ὁ Μαλαιμπάρ. Κι' ὅταν πάψῃ νὰ σὲ φιλήῃ, δυὸ μικρὲς κόκκινες τελείες σὰν τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας θὰ μείνουν στὸ πετσὶ σου. Ὑστερα θ' ἀρχίσῃς νὰ χοροπηδάς σὰν τρελλὸς ὅσο νὰ παραλύσῃς ὀλάκερος καὶ νὰ πεθάνῃς.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζανγκάρ; ξαναρωτᾷ ὁ Ταγκόρ.

— Πάρε τὸ φίδι ἀπὸ κοντά μου!, οὐρλιάζει ὁ Τέγκ τρέμοντας. Θὰ μιλήσω!

Ὁ γίγαντας κάνει μερικὰ βήματα πίσω.

— Ἐν τάξει, φίλε! Μπορεῖς τώρα νὰ μιλήσῃς ἐλεύθερα, τοῦ λέει.

Τὸ παιδὶ πηγαίνει κοντά του.

— Ἡ κόρη τοῦ Μαχαραγιᾶ εἶναι στὸ σταυροδρόμι τοῦ Τζάλ - Τζαμί. ἀρχίζει νὰ μιλήῃ ὁ Τέγκ. Ἐκεῖ θὰ τὴν βρῆς. Τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτη ὁ Ναντίρ-Χο, ὁ Μογγόλος.

— Ὁ Ναντίρ-Χο; ξαφνιάζεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ Ναντίρ - Χο εἶναι νεκρός!

— Ὁ Ναντίρ δὲν πέθανε ποτέ, λέει ὁ Τέγκ. Ἡ μεγάλη Κάλι τὸν προστατεύει. Ἄρπαξε τὴ Ζανγκάρ καὶ τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτη ὅσο νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα της. Ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα, ποῦ τώρα ξεσηκώθηκε ἐναντίον τῶν Ἑγγλέζων, ἔχει ἓνα μεγάλο θησαυρὸ κρυμμένο στὴ ζούγκλα. Ὁ Ναντίρ τὸν

θέλει γιὰ τοὺς Τέγκ!

Ὁ Ταγκόρ γυρίζει στὸν γίγαντα, ποῦ στέκει παρὰμερα.

— Στείλε τὸ φίδι σου νὰ κοιμηθῇ, Μαλαιμπάρ, τοῦ λέει. Ὁ μουσαφίρης μας εἶναι ἐν τάξει. Μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν θὰ σοῦ χρειαστῇ ὅμως αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, Ταγκόρ, γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ ταξιδεύῃς στὴν κόλασι!, ἀκούγεται μιὰ βαρεῖα φωνή.

ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ γυρίζει ξαφνιασμένο. Τρεῖς ἴσκιοι στέκουν στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶναι ποῦ μιλάει. Ὁ Ταγκόρ κάνει ἓνα βῆμα πίσω καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ρίχνει στὶς πλάκες τὸν λύχνο ποῦ εἶναι κρεμασμένος στὸν τοῖχο. Ἡ κάμαρη γεμίζει ἀπότομα σκοτάδι. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τρεῖς ἀστραπὲς ἔρχονται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας. Ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ὁ βαρὺς γδοῦπος ἑνὸς κορμιοῦ ποῦ πέφτει στὸ ἔδσφος. Εἶναι ὁ Τέγκ, ποῦ εἶχε σαλπάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Σημαδεύοντας τὸν Ταγκόρ τὸν χτύπησαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, οἱ σύντροφοί του ποῦ ἦρθαν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

— Πρόσεξε, Μαλαιμπάρ!, φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Μὴ προχωρῆς πρὸς τὴν πόρτα!

Ἐνας βρυχηθμὸς ἐλέφαντα φτάνει ἀπ' τὸ σκοτάδι.

— Ἐν τάξει, Ταγκόρ! Κατάλαβα!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ πιστόλι τοῦ Ἑγγλέζου, πού ἔχει στὴ μέση του τὸ παιδί, περνάει στὸ δεξιό του χέρι καὶ ἔξη ἀπανωτὲς βροντὲς στέλνουν ἰσάριθμα καυτὰ μολύβια πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Κάποιος πέφτει ἀφίνοντας ἓνα πνιχτὸ βογγητό. Ὁ Ταγκὸρ γλιστράει πλάγια. Δυὸ γλῶσσές φωτιάς σπᾶνε τὸ σκοτάδι. Οἱ σφαῖρες τρυποῦν τὸν ἀέρα στὸ σημεῖο ἀκριβῶς, πού ἓνα δευτερόλεπτο πρὶν στεκόταν τὸ ἡρωϊκὸ παιδί. Τὸ Ἑλληνόπουλο σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά στὸ βάθος τῆς κυκλικῆς κάμαρης. Τώρα μπορεῖ νὰ σημαδέψῃ καλύτερα. Πιέζει τὴν σκανδάλη. Ἕνας ξερὸς κρότος μετᾶλλου ἀκούγεται. Τὸ περίστροφο δὲν ἔχει ἄλλες σφαῖρες. Τὸ πετάει κι' ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ βιαστικά, καθὼς βλέπει καινούργιους ἱσκιους νὰ γεμίζουν τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Τοὺς παρακολούθησαν ὡς ἐδῶ οἱ Τέγκ, χωρὶς νὰ τὸ μυριστοῦν, καὶ τοὺς ἐκλείσαν ἔτσι σὲ ἄσκημο δόκανο.

— Παραδόσου, Ταγκὸρ! ἀκούγεται πάλι ἡ βαρειά φωνή. Δὲ μπορεῖς νὰ ξεφύγῃς! Ἄν εἶσαι φρόνιμος, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα.

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Ὁ Μαλαμπάρ ὅμως ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ καὶ ἀφίνει ἓνα καινούργιο οὐρλιαχτό. Καί, ξάφνικα, σαλτάρει πρὸς τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τίς σφαῖρες πού σφυρίζουν γύρω του.

Οἱ χεροῦκλες του μὲ σφιγμένες γροθιὲς στριφογυρνᾶνε στὸν ἀέρα καὶ πέφτουν βαρειά σὲ μερικὰ κεφάλια. Ἀκούγονται κραυγὲς καὶ βλαστήμιες. Ταυτόχρονα ὁ ἀσυγκράτητος γίγαντας, χρησιμοποιῶντας τὰ τεράστια πόδια του, ἀνατρέπει τοὺς πρώτους τρεῖς. Ἐκεῖνοι πέφτουν ἀνάσκελα καί, καθὼς γκρεμίζονται στὴν ἀπότομη σκάλα, παρὰσύρουν σ' ἓνα ἄγριο κατρακύλισμα κι' αὐτοὺς πού βρίσκονται πίσω τους. Μερικὲς πιστολιὲς πέφτουν ἀκόμα καὶ ἀπότομα γίνεται σιωπή.

— Θὰ ξαναγυρίσουν, Μαλαμπάρ!, φωνάζει τὸ παιδί. Ἕνας δρόμος μονάχα μᾶς μένει. Νὰ γλιστρήσουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἴμαστε ἄοπλοι κι' ἐκεῖνοι εἶναι πολλοὶ καὶ ὠπλισμένοι.

Ὁ γίγαντας καταλαβαίνει. Τρέχουν τώρα κι' οἱ δυὸ στὸ βάθος τῆς κάμαρης, περνοῦν μιὰ χαμηλὴ στοᾶ καὶ βρίσκονται σὲ μιὰ στενόμακρη ἐρεπωμένη αἴθουσα μὲ πολλὰ παράθυρα. Ὁ Μαλαμπάρ κρατάει κιόλας ἓνα χοντρὸ σκοινὶ στὰ χέρια του. Σὲ τοῦτο τὸν ἐρειπωμένο πύργο, πού χρησιμοποιοῦν κατὰ καιροῖς γιὰ κρυψῶνα, ἔχουν ὅλα τὰ χρειζόμενα γιὰ περίπτωσι ἀνάγκης. Δένουν τὸ σκοινὶ σὲ κάποιο κάγκελο, ρίχνουν τὴν ἄλλη ἄκρη του στὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τοῦ πύργου καὶ γλιστροῦν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Πιασμένοι ἀπὸ τὸ σκοινὶ, ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν.

Πρώτος, ὁ γίγαντας Μαλαμπάρ, δεύτερο τὸ τολμηρό, ἠρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σὲ βάθος πενήντα καὶ παραπάνω μέτρων, εἶναι ἡ γῆ. Κατεβαίνουν ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα.

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ σφαῖρα περνάει δίπλα ἀπ' τ' αὐτιά τους σφυρίζοντας. Κι' ὕστερα ἄλλη κι' ἄλλη. Ὁ Ταγκὸρ εἶχε δίκη. Ξαναγύρισαν καὶ πυροβολοῦν τώρα ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ παιδί καὶ ὁ γίγαντας αἰσθάνονται ἄσκημα. Μονάχα ἓνας Θεὸς ξέρεי ἂν θὰ προφτάσουν νὰ πατήσουν στὸ ἔδαφος. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ σφαῖρες, ἐκεῖνοι πού τοὺς κυνηγοῦν ἀποφασίζουν τώρα κάτι πιὸ σίγουρο. Μ' ἓνα μαχαίρι ἀρχίζουν νὰ κόβουν τὸ σκοινὶ πού κρέμεται ἀπ' τὸ παράθυρο! Ὁ Ταγκὸρ, πού ἀνασηκώνει τὰ μάτια καὶ βλέπει, αἰσθάνεται ἓνα παγερὸ ρίγος νὰ τὸν κυριεύη. Ἄν κοπῆ τὸ σκοινί, θὰ κατρακυλήσουν κι' οἱ δύο, αὐτὸς κι' ὁ Μαλαμπάρ, στὸ κενὸ καὶ εἶναι χαμένοι. Τούτη τὴν κρίσιμη στιγμή πού βρίσκεται ἀνάμεσα ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ Ταγκὸρ θυμάται τοὺς γονεῖς του. Ἐνα παρόμοιο τραγικὸ περιστατικὸ τερμάτισε τὴν καριέρα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του. Κάποιο σκοινὶ ἔσπασε καὶ τότε κι' ἔμεινε ὀρφανὸς κι' ἀπροστάτευτος σ' αὐτὴ τὴν ἀχανῆ καὶ μυστηριώδη χώρα, τὶς Ἰνδίες...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟΡ

ΠΡΙΝ ἑξή χρόνια, ὁ Δημήτρης Σάρτας, πού ἔγινε ἀργότερα ὁ ξακουστὸς Ταγκὸρ, ἀποτελοῦσε μαζί μὲ τὸν πατέρα του Παναγιώτη Σάρτα καὶ τὴ μητέρα του Μαρία Σάρτα, μιὰ θαυμαστὴ ἀκροβατικὴ ομάδα στὸ περίφημο τσίρκο Πιερατόνι, πού ἔκανε τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Κάποιο βράδυ ὅμως, ὅταν τὸ ἵπποδρόμιο ἔδινε παραστάσεις στὴν Καλκούτα, ἔχασε τοὺς γονεῖς του. Ἐνα σκοινὶ ἔσπασε, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἐκτελοῦσαν τὸ νούμερο «Πήδημα τοῦ θανάτου», κι' ἔπεσαν ἀπὸ ψηλὰ καὶ σκοτώθηκαν.

Ὁ Δημήτρης, πού ἦταν τότε σχεδὸν δέκα χρονῶν, ἔκλαψε πικρά. Μιὰ καὶ δὲ μπορούσε ὅμως νὰ κάνη διαφορετικὰ, ἐξακολούθησε νὰ δουλεύη στὸ τσίρκο, ταξιδεύοντας μαζί του ἀπὸ τὴ μιὰ πολιτεία στὴν ἄλλη. Ἐνα ξημέρωμα, τὰ τροχόσπιτα τοῦ ἵπποδρομίου πηγαινόντας γιὰ τὸ Μπεναρές, τὴν ἱερὴ πόλι τῶν Ἰνδῶν, περνοῦσαν ἀπὸ τὸ στενὸ μονοπάτι μιᾶς ζούγκλας. Καὶ τότε ἔγινε κάτι πού ἄλλαξε τὴ μοῖρα τοῦ μικροῦ Ἑλληνόπουλου. Τὰ ἄλογα πού σέρνανε τ' ἀμάξια ἀφηνίασαν ἀντικρίζοντας ἓναν ἄγριο ἐλέφαντα καὶ ὁ Δημήτρης τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνὸς τροχόσπιτου κι' ἔπεσε βαρεῖα στὸ χῶμα. Ἐχασε τὶς αἰσθήσεις του κι' ὅταν συνῆλ-

"Ένας άνθρωπος —ό έπιστευλιμένος νεβί— είναι πειμένος χάμο, θορειά πλιγωμένος!

θε βρέθηκε όλομόναχος στη ζούγκλα.

Ένας δυνατός φόβος τον κυρίεψε κι' άρχισε να τρέχει, κλαίγοντας και ζητώντας βοήθεια. Μά κανείς δέν ήταν να τον άκούση σ' αυτή την έρημιά, που σε κάθε σκοτεινή γωνιά της παραμόνευε ο θάνατος. Το μόνο που κατάφερε ήταν να περιπλανηθή περισσότερο και να χαθή μέσα στο πυκνό δάσος.

Δέν είχε παρά ένα μαχαίρι μαζί του κι' όλο βιάδιζε, άνοιγοντας δρόμο ανάμεσα στους κορμούς των αιώνοβίων δέντρων και στους πυκνούς θάμνους. Που και που, το άργό σύρσιμο κάποιου φιδιού, που περνούσε από μπροστά του, τον έκανε να σταματάη. "Ήξερε πως τα φίδια δέν έπιτίθενται, αν δέν τα πειράξης. 'Απ' τα κλαριά, ξεπηδούσαν πουλιά με παράξενα χρώματα. Μερικοί άσπροι πίθηκοι, κρεμασμένοι άπάνω στα δέντρα, τον κύτταζαν ξαφνιασμένοι με τα περίεργα μάτια τους.

Βιάδιζε, βιάδιζε, βιάδιζε. 'Αλλά πουθενά δέν μπορούσε να βρη μια έξοδο. 'Η ζούγκλα είχε αποφασίσει να τον κρατήση αιχμάλωτο! Κατά το σούρουπο, άπελπισμένος και κατάκοπος, έπεσε και ξαπλώθηκε κάτω από ένα άρτόδεντρο. "Ένας γλυκός ύπνος άρχισε να κλείνη τα μάτια του.

Ξαφνικά ανατρίχιασε. "Ένα πνιχτό ούρλιαχτό τον έκανε να τιναχθή τρομαγμένος. "Ήταν ένας βρυχηθμός λιονταριού. "Ένα ούρλιαχτό όμως

παράξενο και θλιμμένο. Κύτταξε γύρω του προσπαθώντας να μοντέψη σε ποιό μέρος βρισκόταν το φοβερό άγρίμι που ούρλιαζε και, θέλοντας να τ' άποφύγη, άρχισε να τρέχει χωρίς να ξέρη αν είχε πάρει το σωστό δρόμο ή όχι...

Καθώς έτρεχε, καρφώθηκε στη θέσι του σα να τον χτύπησε κεραυνός. Είχε πέσει άπάνω στο λιοντάρι, που ίσα ίσα ήθελε ν' άποφύγη. Μά πράγμα περίεργο: Το υπερίφανο ζώο ήταν ξαπλωμένο πλάγια πάνω σε σωρούς ξερών φύλλων, άκίνητο, και γύρω του πεντέξη πίθηκοι χοροπηδούσαν και το κορόϊδευαν βγάζοντας παράξενα ούρλιαχτά...

Ο Ταγκόρ τότε θέλησε να φύγη. Μά πάλι σταμάτησε. Γιατι το λιοντάρι έστρεψε τα μάτια του προς το μέρος του και κύτταξε το παιδι θλιμμένα κι' έβγαλε έναν καινούργιο παραπονιαάτικο βρυχηθμό. Το 'Ελληνόπουλο ήξερε από λιοντάρια, άφου στο τσίρκο που δουλευε είχαν κάμποσα άπ' αυτά μέσα σε μεγάλες σιδερένιες κλούβες. Κατόλαβε λοιπόν την παρακλητική ματιά του άγριμιού. Τότε πήρε κουράγιο και πλησίασε περισσότερο κοντά του. Μ' ένα κλαρι που έκοψε από κάποιο δέντρο, έδιωξε τους πιθήκους χτυπώντας δεξιά άριστερά και τους έκανε να χαθούν τρομαγμένοι, γρυλλίζοντας θυμωμένα, μέσα στις πυκνές φυλλωσιές.

Τώρα, το παιδι ήταν μόνο

μέ τὸ λιοντάρι. Φάτσα μέ φάτσα. Ἐνα χτύπημα μέ τὰ χοντρά νύχια του θὰ ἦταν ἄρκετὸ νὰ τοῦ συντρίψη τὸ κεφάλι. Μὰ τὸ ἔνστικτό του δὲν τὸν γελούσε. Τὸ ζῶο τὸν κύτταζε παρακλητικὰ κι' ἔδειχνε πὼς εἶχε τὴν ἀνάγκη του. Ἐμενε ἀσάλευτο καὶ βογγούσε.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, διώχνοντας κάθε φόβο, πῆγε πιὸ πολὺ κοντά του. Καὶ τότε κατὰλαβε. Δυὸ πόδια τοῦ ἀγριμιοῦ, ἓνα μπροστινὸ κι' ἓνα πισινό, ἦταν τσακισμένα ἀπὸ σφαίρες! Κάποιος κυνηγὸς τὸ εἶχε πληγώσει κι' ἐκεῖνο κατάφερε νὰ φτάσῃ καὶ νὰ κρυφτῆ ὡς ἐδῶ, ἀλλὰ ἔτσι, καθὼς δὲ μπορούσε πιά νὰ σαλέψῃ, ἦταν καταδικασμένο σὲ θάνατο...

Ὁ Δημήτρης εἶχε παρακολουθήσει πολλές φορές τὸ θηριοδασκαστὴ τοῦ τσίρκου, ὅταν περιποιοῦσαν τὰ λιοντάρια του, κι' εἶχε μάθει ἄρκετὰ γιατροσόφια. Χάϊδεψε λοιπὸν τὸ ὑπερήφανο ζῶο στὸ κεφάλι κι' ἐκεῖνο σὰν ἄνθρωπος, μέ δακρυσιμένα μάτια, ἔγλειψε μέ τὴ γλῶσσα του τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

— Ἐν τάξει, φίλε!, εἶπε ὁ Δημήτρης πού ξέχασε κιόλας τοὺς φόβους του καὶ τὴ δύσκολη θέσι πού βρισκόταν χαμένος μέσα στὴ ζούγκλα. Θὰ σὲ γιατρέψω πολὺ σύντομα!

Εὐτυχῶς, ἐκεῖ κοντά, ὑπῆρχε μιὰ πηγὴ. Μούσκεψε τὸ μαντήλι του κι' ἔπλυνε μέ προσοχὴ τὶς πληγὰς τοῦ λιονταριοῦ. Τὸ ζῶο ἀνακουφίστηκε

κάπως καὶ κούνησε μ' εὐγνωμοσύνη τὴν οὐρά του. Ὑστερα, ἔκοψε μέ τὸ μαχαίρι του δυὸ ἴσια κλαριά, τὰ καθάρισε ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ ἄρχισε μιὰ παράξενη δουλειά, πού θὰ τὴ ζήλευε ἀκόμα κι' ἓνας χειρουργὸς μέ μεγάλη πείρα. Πρῶτα, ἔφερε στὴ θέσι τοῦ τὸ σπασμένο κόκκαλο τοῦ μπροστινοῦ ποδιοῦ, ἔνωσε τὶς δυὸ του ἄκρες καί, γιὰ νὰ μὴ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ θέσι τους, τοποθέτησε πλάϊ τους τὸ ἓνα κλαρὶ καὶ τὸ ἔδεσε σφιχτὰ μέ πολλές βόλτες, χρησιμοποιώντας ἀντὶ γιὰ σκοινὶ μερικὰ πλατεῖα καὶ μακρὰ φύλλα δέντρου. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὸ ἄλλο πόδι. Ὑστερα ἔφτιαξε μιὰ πηχτὴ λάσπη ἀπὸ ἄσπρο χῶμα, πού βρισκόταν πλάϊ στὴν πηγὴ, κάτι πού ἔμοιαζε πολὺ μέ γύψο, καὶ τύλιξε μ' ἓνα χοντρὸ στρώμα ἀπ' αὐτὴ τὰ ξύλα καὶ τὰ μέρη τῶν σπασμένων ποδιῶν.

— Σὲ μιὰ βδομάδα, εἶπε χαϊδεύοντας τὸ λιοντάρι, θὰ περπατᾶς ὅπως πρίν. Μὴ στενοχωριέσαι!

Ἐκεῖνο ἔβγαλε ἓνα βρυχηθμὸ εὐγνωμοσύνης καὶ κούνησε τὴν οὐρά του. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ τὸ παιδί, χρησιμοποιώντας γιὰ δοχεῖο μιὰ μεγάλη καὶ πλατεῖα φλούδα κάποιου ἄγνωστου καρποῦ, βαθουλωτὴ σὰν λεκάνη, ἔφερε νερὸ στὸ ζῶο. Τὸ λιοντάρι ἄρχισε μέ λαίμαργία νὰ πίνει. Χρειάστηκε νὰ κἀνῃ ἑπτὰ δρόμους ὁ Δημήτρης γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴ δίψα τοῦ λιονταριοῦ κι' ὕστερα ἀποκαμωμέ-

νος ξάπλωσε δίπλα στο ζώο. Το σκοτάδι είχε άρχισει να πέφτη και ή ζούγκλα γέμισε γυαλιστερά μάτια και ούρλιαχτά. Τα άγρίμια έβγαιναν για το νυχτερινό τους κυνήγι. Το παιδί όμως ήταν τόσο κουρασμένο, που δεν τὰ λονάριασε. Ξάπλωσε και κοιμήθηκε. "Αγρυπνο όμως έμεινε, προστατεύοντας τή ζωή του, το μεγάλο λιοντάρι που αίσθανόταν μιὰ δυνατή εύγνωμοσύνη και μιὰ περίεργη αγάπη γι' αυτόν τόν μικρό άνθρωπάκο, που τού φέρθηκε με τόση στοργή.

Η ΖΑΝΓΚΑΡ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

ΥΣΤΕΡΑ από μιὰ εβδομάδα, το λιοντάρι άρχισε να περπατάη. Το Έλληνόπουλο και το υπερήφανο ζώο έγιναν στενοί φίλοι. Το λιοντάρι με τούς βρυχηθμούς του είδοποίησε όλα τ' άγρίμια τής ζούγκλας πώς κανείς δεν έπρεπε να πειράξη το παιδί, που τού έσωσε τή ζωή και που ήταν τώρα υπό τήν προστασία του. 'Ο Ταγκόρ τρεφόταν με καρπούς, έκανε συχνά περιπάτους καθάλλα στη ράχη του μεγάλου φίλου του και τ' άλλα ζώα τής ζούγκλας τόν κύτταζαν με θαυμασμό. "Εμαθε να σκαρφαλώνη στα δέντρα, να σαλτάρη από κλαδί σε κλαδί, να πραγματοποιή άπίθανα πηδήματα, να παλεύη με τούς μεγάλους άσπρους πιθήκους και κάποτε με μιὰ γροθιά σκότωσε μιὰ μαύρη πεινασμένη λεο-

πάρδαλι πού, παρακούοντας τις έντολές του λιονταριού, θέλησε να τού έπιτεθή ύπουλα...

Το γυμνασμένο από το τσίρκο κορμί του, έλεύθερο μέσα στην παρθένα τούτη φύσι, έδωσε περισσότερο. Δυνάμωσαν τα χέρια και τα πόδια του και απέκτησε μιὰ καταπληκτική δύναμι. Σιγά·σιγά, τὰ ζώα, βλέποντας τήν υπεροχή και τήν έξυπνάδα του, ήρθαν κι' έγιναν φίλοι του. "Εμαθε τή γλώσσα των άγριμιών και μ' ένα σφύριγμα του ή έναν λαρυγγισμό του έτρεχαν κοντά του τα πιο άγρια και αίμοβόρα θηρία.

Στενός του όμως φίλος έμεινε πάντα το λιοντάρι, ο 'Ασικάγκα, όπως τόν ώνόμασε, που θα πή «άφοβος». "Όσο μακριά κι' αν ήταν, ο 'Ασικάγκα έτρεχε σαν άστραπή κοντά στον Ταγκόρ και ξάπλωνε μπροστά του, όταν άκουγε να τόν φωνάζη.

"Εξη ολάκερα χρόνια πέρασαν έτσι, ώσπου ένα πρωί το Έλληνόπουλο γνώρισε τήν Ζανγκάρ, ένα όμορφο μελαχροινό κορίτσι, τήν μοναχοκόρη του όνομαστού μαχαργιά Νιρούκτα. Είχαν βγή μαζί με τόν πατέρα της κυνήγι, και μιὰ μεγάλη ακολουθία από όπλισμένους 'Ινδούς ήταν μαζί τους. "Όμως το κορίτσι σε μιὰ στιγμή απομακρύνθηκε από τούς άλλους και μιὰ άγροισμένη τίγρις τής έπετέθη. 'Ο Ταγκόρ, που βρισκόταν κάπου εκεί κοντά, άκουσε τήν κραυγή τής νέας κι' ή καρδιά

του χτύπησε παράξενα. Σαλτάροντας από δέντρο σὲ δέντρο, ἔφτασε κοντά της καὶ ἔχοντας μονάχα γιὰ ὄπλο τὸ κοντὸ μαχαίρι του, ρίχτηκε ἀπάνω στὴν τίγρη. Ξεγάντζωσε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὰ νύχια της κι' ὕστερα, παλεύοντας ἄγρια, πλήγωσε θανάσιμα τὸ ἀγρίμι, ποὺ χάθηκε οὐρλιάζοντας πίσω ἀπὸ τοὺς μεγάλους θάμνους.

Ὑστερα ἀπὸ λίνο, ἔφτασαν ἐκεῖ ὁ μαχαραγιᾶς κι' ἡ ἀκόλουθία του. Ὅταν εἶδαν ζωντανὴ τὴν κοπέλλα καὶ γονατισμένο πλάϊ της τὸν Ταγκὸρ νὰ περιποιηῖται τὰ ἐλαφρὰ τραύματά της, ξαφνιαστήκαν. Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ παιδί στὴν ἄγρια ζούγκλα; Μὰ ἡ κατάπληξι τους ἔγινε μεγαλύτερη, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ μιλάει τῇ γλῶσσα τους καὶ νὰ διηγῆται τὰ καθέκαστα, ποὺ ἐπεβεβαίωνε ἐπεμβαίνοντας κάθε τόσο τὸ κορίτσι.

— Ὁ Μεγάλος Ἀλλάχ νὰ σὲ προστατεύει, παλληκὸρι μου!, τοῦ εἶπε ὁ μαχαραγιᾶς. Τὸ παλάτι μου εἶναι ἀνοιχτὸ γιὰ σένα. Ἔλα μαζί μου, νὰ σὲ γεμίσω χρυσάφι καὶ ἀξιώματα. Ἐσωσες τὴ μοναχοκόρη μου, ποὺ εἶναι ὅ,τι πιὸ πολὺτιμο ἔχω στὸν κόσμο.

— Ἔλα μαζί μας, εἶπε κι' ἡ Ζανγκάρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δέχτηκε. Ἄν ἦταν διαφορετικὰ, δὲν θὰ δεχόταν γιὰ κανένα λόγο ν' ἀφήσει τὴ ζούγκλα. Ὅμως στὰ δυὸ μάτια τοῦ ὁμορφου κοριτσιοῦ, ποὺ ἦταν γεμάτα

ἀπὸ μιὰ σιωπηλὴ ἱκεσία, τίποτα δὲν μπορούσε νὰ ἀρνηθῆ.

— Δέχομαι νάρθῶ μαζί σας, εἶπε. Μονάχα ποὺ πρέπει ν' ἀποχαιρετήσω πρῶτα κάποιον φίλο μου.

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὴ δύσι, σφύριξε τρεῖς φορές. Ἐνας ἀνατριχιαστικὸς βρυχηθμὸς ἀκούστηκε. Τὸ παιδί χαμογέλασε. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο φάνηκε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁ Ἀσικάγκα, τὸ λιοντάρι. Ὁ Μαχαραγιᾶς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του τραβήχτηκαν πίσω ἀφίνοντας κραυγὲς τρόμου. Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο τοὺς καθυσύχασε.

— Εἶναι φίλος μου!, εἶπε. Μὴ φοβόσαστε!

Ἐπειτα, μιλώντας τῇ γλῶσσα του, ἀποχαιρέτησε τὸ λιοντάρι, χαϊδεύοντας τὴν ὑπερήφανη χαίτη του:

— Θάρχωμαι τακτικὰ νὰ σὲ βλέπω, τοῦ εἶπε. Ἄν μὲ χρειαστῆς, Ἀσικάγκα, τὸ ξέρω πῶς καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου νὰ εἶμαι, θὰ μὲ βρῆς. Ἰειά σου, φίλε.

Τὸ λιοντάρι κούνησε τὴν οὐρά του, μὰ τὰ μάτια του ἦταν λυπημένα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωριέσαι, τοῦ εἶπε ὁ Ταγκὸρ, σκύβοντας κοντὰ στ' αὐτί του. Δὲ βλέπεις τὸ κορίτσι ποὺ μὲ θέλει κοντά του; Θάρθουμε μιὰ μέρα νὰ σοῦ κάνουμε ἐπίσκεψι μαζί...

Ὁ Ἀσικάγκα κατάλαβε κι' ἔβγαλε ἓνα χαρούμενο γρύλισμα. Ἦταν σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε:

— Έχεις δίκη, Ταγκόρ; Είναι πολύ όμορφη... Στο καλό και καλή τύχη!

Πέντε ώρες αργότερα, τὸ Ἑλληνόπουλο βρισκόταν στὸ θερινὸ ἀνάκτορο, πού εἶχε ὁ Νιρούκτα στὸ Δελχί. Ἦταν ἓνα παραμυθένιο παλάτι, χτισμένο μὲ χρωματιστὸ μάρμαρο, μὲ τοίχους γεμάτους στολίδια ἀπὸ χρυσάφι, μὲ τεχνητὲς λίμνες κι' ἓναν ἀπέραντο κήπο. Ὁ Ταγκόρ φόρεσε καινούργια ρούχα κι' ἔμοιαζε τώρα μ' ἓναν πραγματικὸ πρίγκηπα. Ἡ Ζανγκάρ τὸν κύτταζε θαυμάζοντας τὴν ὀμορφιά του.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; ρώτησε τὸ παιδί ὁ μαχαραγιᾶς.

— Εἶμαι Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Κύπρο! ἀποκρίθηκε. Μὲ φωνάζουν Ταγκόρ μὰ τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα εἶναι Δημήτρης Σάρτας.

Καὶ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του. Ὅταν τελείωσε, ὁ Νιρούκτα χαιμογέλασε.

— Ἀφοῦ εἶσαι Ἕλληνας, θ' ἀγαπᾶς τὴν ἐλευθερία, τοῦ εἶπε.

— Καὶ βέβαια!, συμφώνησε τὸ παιδί. Οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲ σταμάτησαν ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία.

— Μπορεῖς λοιπὸν νὰ καταλάβῃς τὸν πόνο ἑνὸς σκλαβωμένου λαοῦ, εἶπε. Ἐμεῖς οἱ Ἰνδοὶ εἴμαστε σκλάβοι. Μιὰ ἄδικη μοῖρα μᾶς καταδίκασε νὰ εἴμαστε σκλάβοι τῶν Ἀγγλων. Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ. Ὁ λαός μας ἄρχισε νὰ ξεσηκώνεται

καὶ νὰ ζητᾷ τὴν ἐλευθερία του. Εἶσαι δεκάξη χρόνων παιδί ἀκόμα, ὅπως μοῦ εἶπες. Μὰ ἔχεις τὸ μυαλὸ καὶ τὴν κρίσιν ἑνὸς ὄριμου ἄντρα. Θέλεις ν' ἀγωνιστῆς μαζί μας;

Ὁ Ταγκόρ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός.

— Ναί!, ἀπάντησε. Θέλω.

Ἡ ἀπάντησι αὐτῆ, πού δόθηκε ἔτσι ἀπλᾶ, μὲ δυὸ λόγια, ἦταν ἓνα συμβόλαιο πού ἔκανε μὲ τὴ μοῖρα του τὸ ἥρωικὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐνα συμβόλαιο γεμάτο δάκρυα, αἷμα καὶ παλλήκαριά, πού θὰ τὸν ἔφερνε ὅμως αργότερα στὰ σκαλιὰ ἑνὸς θρόνου!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη κιόλας ἑβδομάδα ἄρχισαν οἱ φασαρίες μὲ τοὺς Ἑγγλέζους. Ὁ Μαχάτμα Γκάντι, ὁ μεγάλος ἡγέτης τοῦ Ἰνδικοῦ λαοῦ, ὠργάνωσε τὸ κίνημα τῆς «ἀνυπακοῆς», πού ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ γκρεμίσματος τῆς ἀποικιακῆς δουλείας τῶν Ἰνδῶν. Ὁ Μαχαραγιᾶς Νιρούκτα κι' ἡ κόρη του τέθηκαν ὑπὸ διωγμό. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ Ἀγγλοὶ, ἓνας ἀντίπαλος τοῦ Νιρούκτα, ὁ Ναντῖρ - Χό, ζητῶντας νὰ οἰκειοποιηθῆ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς του καὶ νὰ κἀνῃ γυναίκα του διὰ τῆς βίας τὴν ὀμορφὴ Ζανγκάρ, ἄρχισε ἓνα κρυφὸ καὶ ὑπουλο πόλεμο ἐναντίον του, ἓναν πόλεμο γεμάτο παγίδες καὶ θάνατο!

Τότε, ὁ Ταγκόρ μπῆκε μὲ τὰ ὄλα του σ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα, ζητῶντας νὰ προστατέψῃ τὴ ζωὴ τῆς ὀμορφῆς κοπέλλας μὲ τὰ μαῦρα μάτια

καὶ τῆ ζωῆ τοῦ μαχαραγιᾶ, τοῦ πατέρα της.

Πέταξε τὰ μεταξωτὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε, ξανάβαλε τὸ κοντὸ παντελονάκι του, τύλιξε τὸ ἄσπρο σαρίκι στὸ κεφάλι του καί, μαζί μὲ τὸν γίγαντα Μάλαιμπάρ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους ἀνθρώπους τοῦ Νιρούκτα, ἄρχισε τὴ δράσι του.

Μέσα σὲ λίγους μῆνες, στὴ Βομβάη, στὸ Δελχί, στὴν Καλκούτα στὸ Ραγκούν, στὸ Μπενάρες καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες μεγάλες πολιτείες καὶ ἐπαρχίες τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὄνομά του ἦταν σ' ὅλα τὰ στόματα. Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο εἶχε γίνει θρύλος καί, ἐπειδὴ εἶχε παραμπῆ καὶ στὴ μύτη τῶν Ἑγγλέζων, ὁ ἀντιβασιλεὺς τὸν ἐπικήρυξε γιὰ ἕξη χιλιάδες ρούπιες...

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΜΠΡΑ

Ο ΛΑ αὐτὰ ἔχουν γίνει στὸ παρελθόν, μὰ σήμερα τὸ τολμηρὸ παιδί μὲ τὴ λιονταρίσια καρδιά διατρέχει ἕνα θανάσιμο κίνδυνο. Καθὼς εἶναι κρεμασμένοι αὐτὸς κι' ὁ Μάλαιμπάρ ἀπ' τὸ σκοινὶ καὶ γλυστράνε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σέρ Σάχ, οἱ αἰμοβόροι Τέγκ, οἱ πιστοὶ τῆς μαύρης Θεᾶς Κάλι, τοὺς πυροβολοῦν. Ἀλλὰ τώρα δὲ εἶναι μονάχα ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὶς σφαίρες. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Τέγκ χρησιμοποιεῖ τὸ μαχαίρι του, ἐφαρμόζοντας ἕναν πιὸ σίγουρο τρόπο θανάτου. Προβίζει τὸ σκοινί.

— Πιὸ σβέλτα, Μάλαιμπάρ, φωνάζει τὸ παιδί. Ἄν προφτάσουν καὶ κόψουν τὸ σκοινί, θὰ κατρακυλήσουμε ἀπὸ τοῦτο τὸ ὕψος καὶ θὰ γίνουμε χίλια κομμάτια! Πρέπει νὰ φτάσουμε στὸ ἔδαφος, πρὶν τὸ κόψουν.

— Δὲν θὰ προφτάσουμε!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας.

Καὶ ἀρχίζει νὰ σφυρίζη παράξενα. Εἶναι ἕνα ὄξύ σφύριγμα ποὺ γεμίζει τὴ νύχτα καὶ τρυπώνει ἀπὸ τὰ μισογκρεμισμένα παράθυρα σ' ὅλες τὶς γωνιές τοῦ παλιοῦ πύργου. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ κόμπρα, ποὺ εἶναι κρυμμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά τῆς κάμαρης, ὅπου βρίσκονται τώρα οἱ Τέγκ καὶ παρακολουθοῦνε ἐκεῖνον ποὺ προβίζει τὸ κρεμασμένο ἀπ' τὸ παράθυρο σκοινί, τινάζει τὸ κεφάλι τῆς καὶ ξεκούλουριάζεται. Γνώρισε τὸ σφύριγμα καὶ κατάλαβε.

Μὲ γοργές κινήσεις τοῦ λαστιχένιου κορμιοῦ της, ἀφίνει τὴ γωνιά της, σέρνεται καὶ ζυγώνει ἀθόρυβα τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ στέκουν κοντὰ στὸ παράθυρο. Οἱ φοβερὲς μασέλλες της ἀνοίγοκλείνουν διαστικὰ κάμποσες φορές. Τὰ μύτερὰ δόντια τοῦ φιδιοῦ καρφώνονται σὲ μερικὰ πόδια καὶ τὸ δραστικὸ δηλητήριο διοχετεύεται σὲ κάμποσα κορμιά. Τραυμαγμένες καὶ πνιχτὲς κραυγὲς φτάνουν στ' αὐτιά τῶν δύο ἀνθρώπων, ποὺ κρέμονται στὸν ἄερα καὶ ἀγωνίζονται νὰ φτάσουν στὴ γῆ...

Τὸ μαχαίρι σταματάει νὰ πριονίζει τὸ σκοινί.

— Ἐν τάξει, Ταγκόρ!, ξεφωνίζει ὁ Μαλαμπάρ. Τὸ πουλάκι μου τοὺς κανόνισε! Τώρα θὰ τινάζουν τὰ πόδια σὰν καραγκιόζηδες!

— Θαρρῶ πὼς σωθήκαμε!, ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Καὶ μὲ βιαστικὲς κινήσεις γλιστρᾶνε ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα στὸ ἔδαφος. Λίγο ἀργότερα, πατᾶνε στὴ γῆ. Τρέχουν καὶ κρύβονται πίσω ἀπὸ μερικὰ χαλάσματα. Στέκουν μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητοι, ἐπισκοπώντας ὅλα τὰ γύρω. Πενήντα μέτρα πιὸ ἐκεῖ, διακρίνουν ἄλογα. Χλιμιντρᾶνε καὶ σφυροκοποῦν μὲ τὶς ὀπλές τους ἀνήσυχα τὸ ἔδαφος.

— Ἐχουν ἀφήσει τ' ἄλλο γὰ τους!, λέει ὁ Ταγκόρ. Εἶναι ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, Μαλαμπάρ, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σταυροδρόμι τοῦ Τζάλ - Τζαμί. Ἐκεῖ κάπου βρίσκεται αἰχμάλωτη ἡ Ζανγκάρ καὶ μᾶς περιμένει. Ἐμπρὸς λοιπόν, φίλε!

Τρέχουν πρὸς τὸ μέρος, πού βρίσκονται τὰ ζῶα, καβαλλικεύουν δυὸ ἀπ' αὐτὰ καί, σὰν σίφουνες, χάνονται στὸ σκοτάδι...

**ΝΑΝΤΙΡ - ΧΟ,
Ο ΝΕΚΡΟΖΩΝΤΑΝΟΣ!**

ΖΥΓΩΝΕΙ νὰ ξημερώση καὶ καλπάζουν ἀκόμα. Οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου χρυσώνουν τὶς κορυφές τῶν βουνῶν, ὅταν φτάνουν

Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀντηχεῖ τότε!

Τὸ παιδί ἔγινε γρήγορα φίλος μ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς ζούγκλας!

κατάκοποι στὸ μεγάλο σταυροδρόμι, ὅπου ἔχει τὴ φωνηά του ὁ Ναντὶρ - Χό, αὐτὸς ὁ μυστηριώδης Ἰνδὸς ποὺ διευθύνει τοὺς Τέγκ. Ὅλοι εἶχαν πιστέψει ὅτι εἶχε πεθάνει, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἄγρια πάλη ποὺ εἶχε μὲ τὸν Ταγκὸρ, κατρακύλησε σ' ἓνα σκοτεινὸ βάραθρο ἔξω ἀπ' τὸ Μπεναρές. Κι' ὅμως...

— Εἶναι ἀπίστευτο, λέει τὸ παιδί.

— Ποιό; ρωτᾶει ὁ Μαλαμπάρ.

— Τὸ ὅτι ὁ Ναντὶρ - Χὸ βγήκε ζωντανὸς ἀπὸ τὴ βαθειὰ χαράδρα.

— Ὁ Ναντὶρ - Χό, λέει σοβαρὰ ὁ γίγαντας, εἶναι μάγος!

— Δὲν ὑπάρχουν μάγοι!, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι ὅλοι τους| κατεργάρηδες!

Ἀφίνουν τ' ἄλογα πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα καὶ προχωροῦν πεζοὶ μὲ προφυλάξεις στὸ μεγάλο σπίτι ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ ἱστορικὸ σταυροδρόμι. Μερικοὶ καμηλιέρηδες, ποὺ περνοῦν σέρνοντας τὶς καμήλες τους μὲ τὶς μεγάλες καμποῦρες φορτωμένες μὲ λογιῆς - λογιῆς πραιμάτιες γιὰ τὸ παζάρι τῆς μεγάλης πολιτείας, οὔτε τοὺς προσέχουν. Εἶναι νωρὶς κι' ἡ κίνησι δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμα.

Ὁ Ταγκὸρ κι' ὁ Μαλαμπάρ κάνουν μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ

τὸ σπίτι, προσπαθώντας νὰ βροῦν ἕναν τρόπο πού θὰ τοὺς ἐπιτρέψει νὰ τρυπώσουν ἀπαράτηρητοι ἐκεῖ μέσα. Ἕνας μεγάλος κήπος βρίσκεται στὸ πίσω του μέρος.

— Ἀπὸ ἐδῶ θὰ μποῦμε, λέει ὁ Ταγκόρ.

Σκαρφαλώνει στὸν ὑψηλὸ τοῖχο καὶ τὸ λαστιχένιο κορμί του σὲ λίγο τινάζεται καὶ πέφτει ἀθόρυβα στὸ μαλακὸ χῶμα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ συστάδα ἀπὸ μεγάλα δέντρα. Σὲ λίγο, κατρακυλάει κοντὰ του ξεφυσώντας καὶ ὁ γίγαντας Μαλαμπάρ. Τώρα προχωροῦν καὶ οἱ δυὸ σκυφοί, προσπαθώντας νὰ φτάσουν ὅσο γίνεται πιὸ ἀθόρυβα στὸ σπίτι. Ὅλα φαίνονται ἤσυχια. Ὁ Ναντὶρ - Χὸ καὶ οἱ σκλάβοι του δὲν ἔχουν ξυπνήσει ἀκόμα. Ὅλες οἱ πόρτες εἶναι κλειστὲς καὶ μονάχα ψηλὰ φαίνεται κάποιο ἀνοικτὸ παράθυρο. Τὸ Ἑλληνόπουλο καρφώνει τὰ μάτια ἐκεῖ. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σκαρφαλώσει κανεὶς ὡς ἐκεῖ πάνω. Ὁ τοῖχος εἶναι ἐντελῶς λεῖος ἐξωτερικὰ καὶ δὲν παρουσιάζει καμμιά προεξοχή. Ὅμως τὸ παιδί δὲν ἀργεῖ νὰ βρῆ τὴ λύσι. Ἕνα ψηλὸ δέντρο πεῦ βρίσκεται δυὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸν τοῖχο, θὰ τὸν βοηθήσει.

— Περίμενέ με, Μαλαμπάρ!, λέει στὸν γίγαντα.

— Θὰ πᾶς μόνος; ρωτᾷ ξαφνιασμένος αὐτός.

— Ναί. Ἄν δῆς πὼς ἀργῶ νὰ γυρίσω καὶ γίνεται φασαρία, μπαίνεις μέσα καὶ σύ.

— Καλά. Ταγκόρ. Ἄλλὰ δὲν εἶναι σωστό.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ σκαρφαλώνη στὸ δέντρο. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἔχει φτάσει στὴν κορυφή του. Ἀπὸ τούτη τὴ θέσι, κρυμμένος μέσα στὰ κλαριά, μπορεῖ νὰ δῆ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Τότε ἀφίνει τὸ κορμί του νὰ κρεμαστῆ στὸν ἀέρα. Τὸ κλαρὶ πού εἶναι γαντζωμένα τὰ χέρια του λυγᾷ καὶ ζυγώνει στὸ παράθυρο. Κάνει δυὸ - τρεῖς βιαστικὲς κινήσεις καὶ ζυγιάζεται. Πηγαινοέρχεται σὰν ἐκκρεμὲς καὶ ἀπότομα τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Ἀφίνει τὸ δέντρο καὶ τὰ γυμνά του πόδια ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ πατοῦν ἑλαφρὰ στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου.

Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα. Τὰ κατάφερε. Στέκει ἀκίνητος καὶ στηλώνει τ' αὐτί. Κανεὶς θόρυβος. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Τὴν ἀνοίγει καὶ βρίσκεται σ' ἕνα φαρδὺ χῶλ. Κυττάζει γύρω. Δὲν βλέπει τίποτα. Ἡσυχία. Τρέχοντας ἔρχεται καὶ στέκει ἔξω ἀπὸ μιὰν ἄλλη πόρτα. Ἀφουγκράζεται. Κι' ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Γυρίζει ἑλαφρὰ τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ γλυστράει μέσα. Τοῦτο τὸ δωμάτιο εἶναι στρωμένο μὲ βαθειὰ χαλιὰ τῆς Βουχάρας κι' εἶναι ἐπιπλωμένο μὲ πραγματικὰ ἀνατολίτικη χλιδή. Ἕνας μεγάλος πολυέλαιος κρέμεται μὲ χοντρὲς μαλαμα-

τένιες αλυσίδες απ' τὸ τὰ βάνι.

— Φσσ!, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς κυττάζει γύρω του μὲ θαυμασμό. Τοῦτος ὁ ληστής πού κάθεται ἐδῶ μέσα δὲ λογαριάζει τὸ χρῆμα!

Ξαφνικὰ ὅμως στέκει ἀκίνητος. Κάτι μυτερὸ καὶ παγωμένο ἀκουμπάει στὴ γυμνή του ράχη. Ἡ παγωμένη λεπίδα ἐνὸς μαχαιριοῦ εἶναι ἕτοιμη νὰ βυθιστῆ στὴ σὰρκα του.

— Μὴ σαλέψης, Ταγκόρ, ἀν ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ σου!, ἀκούει μιὰν ἄγρια φωνὴ πίσω του. Περίμενα τὴν ἐπίσκεψί σου καὶ σοῦ ἔχω ἐτοιμάσει μιὰ ὠραία ὑποδοχὴ. Οἱ κροκόδειλοι πού ἔχω στὴ λίμνη μου εἶναι νηστικοὶ πέντε μέρες. Θὰ βροῦν πολὺ τρυφερὸ τὸ κρέας σου!

— Ὁ Ναντίρ - Χό!, κάνει τὸ παιδί πού ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνή. Ὁ Ναντίρ - Χό!

Καί, καθὼς μιλάει, σαλτάρει πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ παίρνει μιὰ στροφὴ στὶς φτέρνες του κι' ἔρχεται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸν ἄνθρωπο πού κρατᾶει τὸ μαχαίρι. Εἶναι ἕνας ψηλὸς Ἰνδὸς μὲ λιγνὸ πρόσωπο καὶ μαῦρο γένι. Τὰ μάτια του ἔχουν μιὰ παράξενη ἔκφρασι.

— Πού εἶναι ἡ Ζανγκάρ; ρωτᾶει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Μὴ σαλέψης!, μουγγρίζει ὁ Ναντίρ. Κι' ἐκεῖ μακριὰ πού στέκεις θὰ σὲ βρῆ τὸ μαχαίρι μου! Θᾶχῆς ἀκούσει πὼς δὲν λαθεύω ποτέ, ὅταν σημαδεύω κάποιον.

— Πού εἶναι ἡ Ζανγκάρ; ξαναρωτᾶει ὁ Ταγκόρ καὶ σφίγγει τὰ δόντια.

Ὁ Ναντίρ χαμογελάει ἀπαίσιᾶ.

— Ἡ Ζανγκάρ αὐτὴ τῆ στιγμὴ πουλιέται στὸ παζάρι τῶν σκλάβων τοῦ Δελχί, τοῦ λέει. Ἦτανε πολὺ ζόρικια καὶ πεισματάρια. Δὲ θὰ τὴν ξαναδῆς πιά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταγκόρ γίνεται ἀπότομα χλωμὸ καὶ νοιώθει ἕνα δυνατὸ σφάχτη στὴν καρδιά. Ἕνας ἀσυγκράτητος θυμὸς γεμίζει τὸ στέρνο του καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Ὁ Ναντίρ ὅμως χαμογελάει πάντα καὶ τὸν ζυγώνει μὲ ὑπουλο βῆμα. Τὸ παιδί ὅλο καὶ ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴ μέση τῆς κάμαρης.

— Γιὰ φαντάσου, Ταγκόρ! Ἡ μοναχοκόρη τοῦ Νιρούκτα σκλάβια σ' ἕνα παζάρι!, λέει εἰρωνικὰ. Δὲν θὰ περάσῃ ἄσκημα. Θὰ τὴν ξεχάσῃς ὅμως πολὺ σύντομα, ὅταν βρεθῆς ἀνάμεσα στὶς μασέλες τῶν κροκοδείλων.

Τὸ παιδί αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ φρικίασι. Δὲν ὑπάρχει πιὸ φοβερὸς θάνατος ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα οἱ κροκόδειλοι. Ἐκεῖνο πού τὸν ἐνδιαφέρει αὐτὴ τῆ στιγμὴ περισσότερο εἶναι ἡ Ζανγκάρ. Ἄν δὲν προφτάσῃ καὶ πουληθῆ σὲ κάποιον ἀπὸ ἐκείνους πού ἔρχονται κι' ἀγοράζουν γυναῖκες ἀπὸ τὶς μακρυνὲς ἐπαρχίαι τῶν Ἰνδιῶν, εἶναι χαμένη. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ξαναβρῆ ποτέ... Σ'

αυτή τή σκέψι νοιώθει τήν καρδιά του έτοιμη νά σπάση. "Οχι! Δέν θά τήν αφήση..."

Καί απότομα τινάζεται σαν βολίδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ναντίρ. Ἐκεῖνος ὅμως κάνει ἕνα βῆμα πλάγιο καὶ ξεφεύγει. Τὴν ἴδια στιγμή πετάει τὸ μαχαίρι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταγκόρ. Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει τὸ θάνατο στὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα. Σκύβει καὶ πὸ μαχαίρι σφυρίζοντας περνᾷ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ὁ Ναντίρ βλαστημάει καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπαίσια. Τρέχει πρὸς τὸ μπρούτζινο τάσι ποὺ βρίσκεται κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Ὁ Ταγκόρ καταλαβαίνει. "Ἄν χτυπηθῆ τοῦτο τὸ γκόγκ, θὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ σωματοφύλακες τοῦ ληστή καὶ θὰ γεμίση ἡ κάμαρα ἀπὸ ὀπλισμένους ἀνθρώπους. Σαλτάρει ἀπάνω του. Τὰ σιδερένια μπράτσα του διαγράφουν δυὸ φοβερὰ τόξα στὸν ἄερα. Οἱ γροθιὲς τοῦ παιδιοῦ, ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, χτυποῦν σαν σιδερένια σφυριά τὸ κεφάλι τοῦ Ναντίρ. Ὁ ληστής, ξαφνιασμένος ἀπὸ τούτη τὴν ἄγρια ἐπίθεσι, ἀνατρέπεται καὶ κυλιέται στὸ πάτωμα. Μουγγρίζει καὶ δοκιμάζει νὰ σηκωθῆ. Μιὰ δυνατὴ ὅμως κλωτσιὰ ποὺ τοῦ στέλνει στὸ στομάχι τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸν κάνει φρόνιμο σαν κορίτσι. Πέφτει ἀνάσκελα καὶ μένει ἀσάλευτος στὸ πάτωμα...

ΣΤΟ ΠΑΖΑΡΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

ΠΕΝΤΕ λεπτὰ ἀργότερα τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ναντίρ. Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται ἀνήσυχος, τὸν βλέπει μὲ ἀνακούφισι.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζανγκάρ; ρωτᾷ.

— Πρέπει νὰ προφτάσουμε, Μαλαμπάρ! Τὸ κορίτσι βρίσκεται στὸ παζάρι τοῦ Δελχί. Τὴν ἔστειλε ὁ Ναντίρ νὰ πουληθῆ γιὰ σκλάβο.

Ἕνας βρυχηθμὸς ἔρχεται σαν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ γίγαντα. Σκαρφαλώνουν πάλι στὸν τοῖχο καὶ πηδοῦν ἔξω στὸ δρόμο. Τὰ ἄλογα εἶναι ἐκεῖ ποὺ τὰ ἄφησαν. Σαλτάρουν ἀπάνω τους καὶ ξεκινοῦν μὲ καλπασμὸ ἀφίνοντας ἕνα σύννεφο σκόνης πίσω τους.

— Εἶναι μιὰ τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνουμε!, φωνάζει ὁ Μαλαμπάρ. "Ὅλοι σὲ ξέρουν στὸ Δελχί. Ἄν σὲ δοῦν νὰ κυκλοφορῆς μέρα, θὰ σὲ ἀναγνωρίζουν καὶ θὰ σὲ πιάσουν οἱ Ἑγγλέζοι!..."

— Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν Ζανγκάρ!, ἀπαντᾷ ξερὰ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Τὰ ἄλογα βγάζουν ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα. Μὰ ὁ Ταγκόρ τραβάει τὰ χαλινάρια πιὸ πρὸς τὸν ἑαυτὸν. Πρέπει νὰ τρέξουν! Νὰ τρέξουν ὅσο μποροῦν περισσότερο. Ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἕνα μονάχα δευτερόλεπτο ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τοῦ κορι

τσιού, πού λατρεύει καί πού μιὰ μέρα σίγουρα θὰ γίνῃ γυναίκα του.

— Φτάσαμε!, λέει τέλος ὁ γίγαντας. Νὰ σταθοῦμε ἐδῶ καὶ νὰ πᾶμε μὲ προφυλάξεις στὸ παζάρι.

— Θὰ προχωρήσουμε λίγο ἀκόμα!, λέει τὸ παιδί.

Προχωροῦν κάμποσο. Τώρα τὸ παζάρι τῶν σκλάβων δὲν ἀπέχει παρὰ μονάχα λίγα βήματα καὶ μπερδεύονται ἀνάμεσα σὲ λογιῆς - λογιῆς ἀνθρώπους πού κυκλοφοροῦν ἐδῶ. Εἶναι ἔμποροι γυναικῶν οἱ περισσότεροι. Μωαμεθανοὶ καὶ πυρολάτρες, πού ἔρχονται νὰ διαλέξουν κορίτσια γιὰ τὰ χαρέμια ἐκείνων πού πληρώνουν καλά. Τὸ παιδί προχωρεῖ πρῶτο. Σπρώχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Ἀκολουθεῖ ὁ Μαλαμπάρ.

— Νάτη!, ξεφωνίζει μὲ πνιχτὴ φωνὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἡ Ζανγκάρ!

Πραγματικά, ἡ Ζανγκάρ εἶναι ἐκεῖ. Τὸ κορίτσι εἶναι χλωμὸ καὶ κυττάζει μ' ἔντρομο βλέμμα ἕναν ψηλὸ γεροδεμένο δουλέμπορο, πού κρατῶντας ἕνα χοντρὸ μαστίγιο καταφέρνει δυνατὰ χτυπήματα στὸ λιγνὸ κορμί της. Ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ κλαίει.

— Τὸν ἄτιμο!, μουγγρίζει ὁ Ταγκόρ.

Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ πιά. Μιὰ φοβερὴ λύσσα τὸν πνίγει. Μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια φτάνει κοντὰ του καὶ σαλτάρει σὰν αἴλουρος

στὴ ράχη του. Τὸ χέρι μὲ τὸ μαστίγιο, πού ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ πάλι τὴν ὀμορφὴ κοπέλλα, αἰχμαλωτίζεται μέσα στὴ λαβὴ τοῦ χαλύβδινου μπράτσου τοῦ ἡρωϊκοῦ παισιοῦ. Τὸ μαστίγιο μένει μετέωρο στὸν ἀέρα καὶ τὴν εὐπρόσιτη στιγμὴ ἕνα φοβερὸ κλειδί, πού σχηματίζουν τὰ δυὸ χέρια τοῦ Ταγκόρ, πιέζει μὲ δύναμι τὸν χοντρὸ σβέρκο τοῦ Ἰνδοῦ. Ἀφίνει ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ.

— Ταγκόρ!, φωνάζει ἡ Ζανγκάρ πού βλέπει τὸ παιδί καὶ τρέχει κοντὰ του.

Τὰ δακρυσμένα μάτια της εἶναι γεμάτα ἀπὸ μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη. Ἡ χαρὰ γεμίζει τὸ πρόσωπό της καὶ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ σωτήρα της.

— Φυλάξου, Ζανγκάρ!, φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Φυλάξου!

Ἕνας ἄλλος Ἰνδός, παρέα τοῦ πρώτου, τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ, κραδαίνοντας ἕνα χοντρὸ ρόπαλο. Μουντάρει ἀπάνω της καὶ ἡ Ζανγκάρ βγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ καὶ σηκώνει τὰ χέρια της προσπαθῶντας νὰ φυλαχτῇ. Τὸ ρόπαλο ζυγιάζεται τώρα ἔτοιμο νὰ κατέβῃ στὸ κεφάλι της. Μὰ δὲν προφταίνει! Ὁ γίγαντας Μαλαμπάρ ἔχει φτάσει κιόλας κοντὰ της καὶ ἡ χερούκλα του σβερκῶνει τὸν Ἰνδό. Τὸ ρόπαλο περνάει τώρα στὰ χέρια του καὶ βροντάει στὸ κρανίον τοῦ ἀγριανθρώπου, πού ἤθελε νὰ

χτυπήσει τὸ κορίτσι. Ἐκείνος σωριάζεται. Μ' ἓνα βήμα ὁ Μαλαμπάρ ζυγώνει τὸν Ταγκόρ, ποὺ παλεύει ἀκόμα μὲ τὸν πρῶτό Ἰνδó.

— Ἀφησέ τον σὲ μένα!, γρυλλίζει. Θὰ τὸν χαϊδέψω!

Καί, καθὼς τὸ παιδί ξεγαντζώνεται ἀπὸ τὴ ράχη του, τὸ ρόπαλο τοῦ γίγαντα... χαϊδεύει τὰ μούτρα τοῦ δουλέμπορου.

— Δρόμο, Μαλαμπάρ!, φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ κρατάει τώρα ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Ζανγκάρ. Δρόμο.

* * *

ΜΕΣΑ στὴν ἀναταραχὴ ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ, τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ ὁ γίγαντας ἀνοίγουν δρόμο σπρώχνοντας τὸν κόσμο ποὺ τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρομαγμένος. Ἔχουν βγῆ τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ σκλαβοπάζαρου καὶ πλησιάζουν στὸ μέρος, ὅπου ἔχουν ἀφήσει τὰ ἄλογά τους. Δέκα βήματα ἀκόμα καὶ φτάσανε. Ξαφνικὰ ὅμως ἓνα οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται πίσω τους:

— Ὁ Ταγκόρ! Ὁ Ταγκόρ! Πιάστε τον!

Τὴν ἴδια στιγμή πέφτουν μερικές πιστολιές. Τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει ξαφνιασμένο. Ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές τοῦ δρόμου τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους ὠπλισμένοι στρατιῶτες.

— Οἱ Ἑγγλέζοι!, βγάζει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ.

Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ ἔχει κιόλας σαλτάρει στὸ ἄλογό του, ἐτοιμάζεται νὰ ξανακατέβη γιὰ νὰ βοηθήσει τὸ παι-

δί. Ὅμως ὁ Ταγκόρ δὲν τὸν ἀφίνει. Τρέχει κοντά του.

— Πάρε τὴν Ζανγκάρ!, τοῦ λέει. Ἐγὼ θὰ τοὺς καθυστερήσω καὶ θὰ ξεφύγω ἀργότερα!

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας. Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μόνο!

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!, διατάζει ἄγρια τὸ παιδί.

Ὁ Μαλαμπάρ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη διαφορετικά. Σκύβει, ἀρπάζει τὴν τρομαγμένη κοπέλλα καί, κρατώντας τὴν σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του, τραβάει τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου του καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ταγκόρ κυττάζει γύρω του. Οἱ Ἑγγλέζοι στρατιῶτες τὸν ἔχουν κυκλώσει ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξεφύγη. Ὅμως θὰ δοκιμάση.

— Παραδόσου, Ταγκόρ!, ἀκούει μιὰ ἄγρια φωνή.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀπαντάει. Σὰν ἀγρίμι, ποὺ βρέθηκε ξαφνικὰ σ' ἓνα κλουβί, στριφογυρίζει σὰν σβούρα προσπαθώντας νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο. Τώρα ποὺ ξέρεي πῶς εἶναι μακριὰ ἢ Ζανγκάρ, θὰ παλαίψη. Τινάζεται σὰ σαῖτα, πέφτει ἀπάνω στὸν πρῶτο Ἑγγέζο ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντά του, τὸν ἀνατρέπει, σαλτάρει πάνω ἀπὸ τὸ πεσμένον κορμί του, μὰ δὲν προφταίνει νὰ ξεφύγη! Ἐνας ἄλλος τοῦ κόβει τὸ δρόμο καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ὄπλου του στὸ κεφάλι. Εἶναι

ένας άξιωματικός και ό Ταγκόρ νομίζει πως θυμάται άόριστα τή μορφή του.

— Σου είχα πη να θυμάσαι τόν όνομά μου!, γρυλλίζει εκείνος. Μένε Μάξγουελ! Χθές τόν βράδυ κέρδισες τόν παιχνίδι. Όμως σήμερα έχασες κι' οί έξη χιλιάδες ρούπιες είναι δικές μου.

Μά τόν παιδί δέν τόν άκούει. Τόν δυνατό χτύπημα τόν έχει ζαλίσει και πέφτει στό χώμα. Άκούει φωνές και ποδοβολητά γύρω του. Καταλαβαίνει ότι τόν άναστηκώνουν και χάνει έντελώς τισ αίσθήσεις του.

Όταν συνέρχεται, βρίσκειται σ' ένα κελλι τών φυλακών του Δελχί. Τόν άνακρίνουν, προσπαθώντας να μάθουν πού βρίσκεται τόν στρατηγείο πού οργανώνει τήν επανάσταση εναντίον τών Άγγλων. Τόν Έλληνόπουλο όμως κρατάει σφαληχτό τόν στόμα. Όστερα άπό μιάν εβδομάδα, κουράζονται να τού κάνουν έρωτήσεις, χωρίς να παίρνουν άπάντησι, και τόν στέλνουν στό Στρατοδικείο. Η διαδικασία είναι συνοπτική και ή άπόφασι βγαίνει ύστερα άπό μιάν ώρα. Ό πρόεδρος τήν άπαγγέλλει με βαρεία φωνή:

— Δημήτρη Σάρτα, ή Ταγκόρ, καταδικάζεσαι εις θάνατον. Θα τουφεκισθής τή αύγή, εκεί όπου, πριν τρεις μήνες, οί επαναστάτες φίλοι σου στήσανε ένεδρα στους στρατιώτες τής Α.Μ. τού Βασιλέως τής Άγγλίας...

Όύτε μιάν γραμμή δέν αλλάζει στό πρόσωπο τού ήρωϊκού

Έλληνόπουλου. Διατηρεί άπόλυτη ψυχραιμία κι' ένας γέρος συνταγματάρχης, μέλος τού στραποδικείου, τόν κυττάζει με θαυμασμό.

— Αυτός ό Έλληνας, λέει, είναι ένα πραγματικό παλληκάρι!

Τήν άλλη μέρα, πριν καλά-καλά ξημερώση, τόν παίρνουν άπό τισ φυλακές, τόν φορτώνουν σ' ένα καμιόνι και τόν πάνε στό μεγάλο δρόμο τού Ραγκούνα. Τόν στήνουν στόν τοίχο τού παλιού φρουρίου και άπέναντί του παρατάσσεται τόν εκτελεστικό άπόσπασμα. Τόν Έλληνόπουλο κυττάζει γύρω του. Είναι κάπως χλωμό. Τούτη τήν τελευταία στιγμή, πού πρόκειται ν' άποχαιρετηση τή ζωή, αισθάνεται μιάν πίκρα βαθειά στην καρδιά. Ένα σωρό όμορφα όνειρα, πού έχει κάνει, θα σβύσουν σε λίγο και δέν θα ξαναδη πια τή Ζανγκάρ. Όλα θα τελειώσουν με μιάν όμοβροντία και μερικά καυτά μολύβια πού θα καρφωθούν στό κορμί του. Και δέν είναι άκόμη ούτε δεκάξη χρονών...

Πρώτα άκούγονται τά τύμπανα. Είναι σαν βαρείες βροντές, πού προμηνύουν τόν έρχομό μιās καταιγίδας. Όστερα δίνονται βιαστικά παραγγέλματα. Οί στρατιώτες γεμίζουν τά όπλα. Ένας άξιωματικός πλησιάζει προς τόν μέρος του.

— Θέλεις να σου δέσουμε τά μάτια; ρωτάει.

— Όχι. Δέν φοβάμαι!, απαντάει υπερήφανα τόν παιδί.

— Έχεις νὰ πῆς τίποτα;
Ξαναρωτάει ὁ ἀξιωματικός.

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!, φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ ἀξιωματικός γυρίζει στοὺς στρατιῶτες. Κυττάζει τὸ ρολοῖ του. Ὑστερα ἀπὸ

δυὸ λεπτὰ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἀκριβῶς, θὰ δοθῇ τὸ παράγγελμο «πῦρ», ὅπως εἶναι ὁ κανονισμός...

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ λεπτὰ ὅμως κάτι γίνεται, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περιμένει...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✦ Ἀριθ. 1 ✦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ἀμαζόνων 25

Στὸ Τεῦχος 2, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Ὁ Ταγκὸρ σώζεται μὲ τὸν πιὸ ἀπίθανο τρόπο ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα τῶν Ἑλλήνων καὶ συνεχίζει μὲ τόλμη καὶ ὄρμη τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του, τὴν ὀμορφὴ πριγκηποπούλα Ζανγκάρ!

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Περιπέτεια, δράσις, πλοκὴ, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια, ἀγωνία, ἥρωϊσμοί, ἐνθουσιασμός, δάκρυα, γέλιο!

